

Adventes Vēstis

2023
JANVĀRIS
324

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Aicinājums uz
vienkāršāku
dzīvi – mazāk
ir vairāk

UZTICĒŠANĀS JAUTĀJUMS

Atdzimt
ūdenī un
Garā

Agrīnais un
vēlais lietus

Bērniem:
Apslēptā manta

Jauniešiem:
Lūgšana

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
Grāmatu galds Ogrē
- 05** LATVIJAS ZIŅAS/ LIECĪBA
Dievs dara brīnumus
- 06** LATVIJAS ZIŅAS
Palieciet Manī
- 09** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Ko nozīmē “Kungs (Jahve) ir viens”
- 10** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Atdzimt ūdenī un Garā
- 12** TĒMA
Agrīnais un vēlais lietus
- 14** TĒMA/ LŪGŠANA
Uzticēšanās jautājums
- 15** VALODAS LAPPUSĪTE
“Laimīgu jauno gadu!” vai “Laimīgu Jauno gadu!”?
- 16** TĒMA/ LŪGŠANA/ LIECĪBA
Lūgšana bez robežām
- 21** VESELĪBA
Aicinājums uz vienkāršāku dzīvi – mazāk ir vairāk
- 22** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Daudzšķautņainās pielūgsmes visaptverošā daba ebreju Rakstos: tās praktiskais izmantojums. Nobeigums
- 24** JAUNIEŠIEM
Lūgšana
- 26** BĒRNIEM
Apslēptā manta

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA,
Vīneta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,
Māriete LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Mīlie “Adventes Vēstu” draugi!

Jaunais gads ir iesācies, un vismaz man tas ir iesācies ar – jā, ak vai – jaunu apņemšanos, mudinājumu rūpīgi pārdomāt un izvērtēt visu, kas paveikts, un vēlēšanos, ja Tas Kungs atļaus, paveikt iespējami daudz gan darbā, gan kalpošanā, gan attiecībās ar Dievu.

“Ak vai” saku tāpēc, ka ne jau pirmo reizi vēlos sākt jauno gadu ar jaunu sparu, taču zinu, ka nereti tas noplok jau otrajā nedēļā. Ne velti mēdz teikt, ka esam noguruši katru gadu apņemties vienu un to pašu un nekad to nepaveikt. Taču Dieva bērnu var iepriecināt tas, ka viņam šīs apņemšanās nav jābalsta savā spēkā un varēšanā. Patiesībā – tā darīt būtu pat nepareizi! Lūk, ko raksta Elena Vaita: “Viss, kas ir Debesīs, gaida, lai cilvēki, kas grib strādāt Kristus rindās, to prasītu. Kad mūsu draudžu locekļi personīgi ķersies pie viņiem nozīmētā darba, tad tos apņems pavisam savādāka atmosfēra. Viņu darbu pavadīs svētība un spēks. Tie sasniegs augstāku sirds un prāta izglītību. Savtīgums, kas saistīja viņu dvēseles, tiks pārvarēts. Viņu ticība būs dzīvs pamatlukums. Viņu lūgšanas būs daudz dedzīgākas. Pār viņiem izliesies svētījošais un atdzīvinošais Svētā Gara iespaids, un tie tiks vadīti tuvāk Debesu valstībai.” (“Liecības draudzei” 6. sēj., 268., 269. lpp.) Viss, kas ir Debesīs, gaida, lai mēs prasītu Dieva palīdzību, lai mēs ilgotos pēc tās, lūgtu pēc tās, satvertu to!

Tieši tāpēc, lai iedvesmotu arī jūs atsaukties Debesu gaidām, jauno gadu iesākam ar divām spēcīgām, jaudīgām tēmām – par agrīno un vēlo lietu un par lūgšanu (jo mūs taču jau pavisam drīz gaida 10 lūgšanu dienas – skat. žurnāla 4. vāku!). Par šīm tēmām žurnālā atradīsiet gan garīgas pārdomas, gan uzrunājošas liecības, kurās uzzināsiet, kā Dievs palīdz mazai meitenītei iet cauri veselības pārbaudījumiem un novirza viesuļvētru, gan arī – kā Viņš darbojas draudžu Lūgšanu groza un mazo grupu kalpošanā.

Lūgšanu tēmu turpina arī dziļās un nopietnās pārdomas lappusē Jauniešiem, bet Vārds mācītājam aicina kopā ar Nikodēmu doties pie Jēzus, lai uzzinātu, kā tas ir – atdzimt ūdenī un Garā. Aktuālais jautājums atbild uz to, ko nozīmē 5. Moz. 6:4 teiktais, ka Kungs ir viens, savukārt Veselības sadaļā tiek aicināti dzīvot vienkāršāku dzīvi.

Ļoti plaša šoreiz iznākusi Latvijas ziņu rubrika – tajā uzzināsiet par svētīgo grāmatu galda kalpošanu Ogrē, par gada nogales pasākumu Latvijas draudžu savienības darbiniekiem, kā arī atklāsiet, cik pašaizliedzīgi, sirsnīgi un skaisti sabiedrībai kalpo mūsu nedzirdīgie brāļi un māsas.

Janvāra numurā būs lasāms arī noslēdzošais raksts pētījumam par pielūgsmi un mūziku ebreju rakstos, turpretī bērniem jaunais gads nāk ar jaunu sākumu – bagātību meklējumiem. Un tas, protams, nav viss. Lai jums svētīgs laiks kopā ar “Adventes Vēstīm”!

Mans vēlējums jaunajā gadā ir lasīt žurnālu pašiem un dalīties tajā ar cilvēkiem, kuri ir jums līdzās, piedzīvot katram savā dzīvē agrīnā lietus atdzīvinošo, asnus raisošo spēku un vēlā lietus vareno, augļus briedinošo izliesanos, slāpes pēc sarunām ar Dievu Viņa Vārdā un lūgšanās un šo slāpju remdēšanu Viņa klātbūtnē!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Ko sagaidām no jaunā, 2023., gada? Kādas pārmaiņas mēs vēlētos redzēt savās attiecībās ar Dievu un līdzcilvēkiem, savā ģimenē, draudzē un pasaulē? Tie ir jautājumi, kuri ir svarīgāki par inflācijas procentiem, gāzes cenām un Ukrainas kara beigu termiņiem. Mēs, protams, vēlamies, lai visi jautājumi atrisinātos ātri, pozitīvi un mums labvēlīgi. Tomēr Dievs nav apsolījis, ka problēmu turpmāk būs mazāk vai nebūs vispār, drīzāk – tieši pretēji. Bet atcerēsimies, ka joprojām ir spēkā Bībeles apsolījumi par Viņa mīlestības pilno laipnību un palīdzību īstajā brīdī! Mūsu daļa ir izvēlēties, kam uzticēties. “Nebīsties, jo Es tevi atpestīju; Es tevi saucu tavā vārdā, tu esi Mans! Kad tu iesi caur ūdeņiem, Es būšu pie tevis, un caur straumēm, tās tevi nepārplūdinās; kad tu iesi caur uguni, tu nesadegsi, uguns liesmas tev nekaitēs! Jo Es, Tas Kungs, tavš Dievs, Israēla Svētais, esmu tavš glābējs.” (Jes. 43:1–3)

Nemot vērā Bībeles apokaliptisko pravietojumu straujo piepildīšanos, 2023. gadam vajadzētu būt lūgšanu, ticības piedzīvojumu un misijas gadam. Apustulis Pāvils aicina: “Tad nu raugaities nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas!” (Efez. 5:15, 16)

Izmantosim katru Dieva doto iespēju, lai kādu cilvēku iedrošinātu uzticēties Tam, “kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”, kas ikvienam “dod dzīvību, elpu un visu!” Lūgsim, lai Svētais Gars katru dienu piepilda mūsu sirdi ar ticību, kas neizsīkst, cerību, kas nepamet kaunā, un mīlestību, kas atklāj Kristus pievilcību un jaukumu! Atdosim sirdi Jēzum un veltīsim mums piešķirto dzīves laiku, lai kalpotu Dieva godam!

“Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu, Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu

garīgā kalpošana. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.” (Rom. 12:1, 2)

Lai jaunais, 2023., ir lūgšanu, atmodas, nodošanās un nesavtīgas kalpošanas gads!

Novēlu visiem AV lasītājiem jaunajā gadā piedzīvot Dieva glābjošās žēlastības svētības, kalpošanas prieku un būt pateicīgiem, pacietīgiem un piedodošiem jebkuros apstākļos un visās dzīves situācijās!

GRĀMATU GALDS OGRĒ

“Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis, kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.” (Jēzus vārdi no Jņ. 9:4)

Vai jums dažreiz, skatoties uz notikumiem pasaulē – pamatvērtību zudumu, cilvēku vienaldzību pret kristīgām un ģimenes vērtībām –, neliekas, ka pienākusi nakts? Daudzus cilvēkus apmierina pavirša dzīve un domas, neiedziļinoties jautājumos, kas ir patiesība, kam es ticu.

Protams, ir tā, kā rakstīts Dieva Vārdā, ka mīlestība iet zudumā, bet netaisnība pieaug. Tas arī nosaka, kur vēl ir diena un kur – gandrīz nakts. Pasaulē ir valstis un vietas, kur strādāt mūsu Kunga druvā gandrīz nav iespējams. Mēs dzīvojam Latvijā. Kā jūs domājat, vai pie mums ir diena, kad varam strādāt? Kādas mums ir iespējas, ko varam izmantot?

Mēs joprojām esam pārliecināti, ka mūsu valstī ir gaiša un skaista diena. Aizvadītā gada nogalē un šogad Ogres domes deputāti akceptēja mūsu draudzes locekļu vēlmi dāvināt adventistu literatūru pilsētas centrā. Pateicība viņiem par šo iespēju, kuru mēs plānojam izmantot jau ceturto reizi!

Vai mūsdienās cilvēki lasa grāmatas? Protams, krietni mazāk nekā tad, kad nebija interneta. To labāk varēja saprast, stāvot pie grāmatu galda Ogrē. Tur mūs gaidīja gan lielāki, gan mazāki pārsteigumi.

Viens no pārsteigumiem bija bērni. Bērni ar savu vienkāršību un uzticību tiešām iepriecināja. Mūsu grāmatu galdam, kurā piedāvājām skaistas, krāsainas grāmatas, gāja garām ģimenes ar bērniem, un bērni apstādināja vecākus, neliekot viņus mierā, kamēr nedabūs grāmatiņu.

Jauki, ka mums bija literatūra dažādiem vecumiem, kā arī grāmatas latviešu un krievu valodā. Interesanti bija aprunāties ar pusaudžiem, kuri, staigājot pa pilsētu, piegāja un izvēlējās savu grāmatu, apstiprinot, ka viņiem patīk lasīt. Ļoti daudzas jaunas ģimenes ar prieku ņēma literatūru par ģimenes attiecībām, veselību, audzināšanu un kristīga satura grāmatas.

Interesanti ir uzdot jautājumus un uzklaut tik daudzus cilvēkus. Labi, ka varējām brīvi saprasties gan latviski, gan krieviski. Bija iespēja parunāties ar cilvēkiem no Ukrainas, tur gadījās arī kristieši no ASV, kuri ciemojās Ogrē un, slavējot Dievu, nodeva mums sveicienu. Protams, ir daudz lasošu un domājošu vecāka gada gājuma cilvēku, kuri rūpīgi apskatīja un izvēlējās paši.

Centāmiem neuzspiest cilvēkiem kādu īpašu grāmatu, bet, aprunājoties ar interesentiem, stāstījam, kādas grāmatas mums ir.

Vēl ar smaidu atceramies, ka augustā pa netālu esošo gājēju tiltu gāja skaistas kāzu ceremonijas un mēs svinīgi uzdāvinājām jaunajiem pāriem grāmatas par ģimenes attiecībām, par veselību. Izskatījās, ka tas ir īpaši ielānots viņu svētkos.

Kristus gāja pats un sūtīja Savus mācekļus pie dažādiem cilvēkiem, lai dotu viņiem Savu bagātību. Kad mēs dāvinājām cilvēkiem simtiem skaistu, kvalitatīvu, daudzpusīgu, Dieva Vārdu pamācošu, arī vēsturisku grāmatu visiem vecumiem un zināšanu līmeņiem, cits citam teicām:

“Cik mēs esam bagāti!” Kad cilvēki jautāja, cik maksā konkrētā grāmata, daudziem likās nerealī, ka tās ir par brīvu, bet citi ar prieku izmantoja šo iespēju.

Slava Dievam, ka mums Latvijā ir tik daudz cilvēku, kuri domā, lasa, meklē, un ka mēs varam viņiem palīdzēt, strādājot, kamēr ir diena.

Ko mēs kā Ogres draudze no tā ieguvām? Pamanījām, ka Kungs dod iespējas, kuras varam izmantot. Pamanījām daudz labu cilvēku pilsētā. Pamanījām cits citu, redzējām, cik laba komanda esam.

Tas ir liels darbs, par kuru gribas pateikties mūsu draudzes māsām un brāļiem: Ieviņai, Inai, Kristīnai, Graubu ģimenei, Mukānu ģimenei, Jūsmai. Pateicība mūsu Baibai par gaumīgo, skaisto, izdomas bagātu noformējumu, dekorācijām! Pateicība Svetlanai, Ilonai un visiem pārējiem, kas ziedoja un palīdzēja šo darbu veikt!

Vislielākā pateicība Debesu Tēvam par visu! Āmen.

Džonijs Kubiļus, Ogres draudze

DIEVS DARA BRĪNUMUS

Viena Laidurga

Vēl nesen Ziemsvētku laikā mēs kopā ar visu kristīgo pasauli īpaši pieminējām brīnumu, ka Dievs ienāca mūsu pasaulē cilvēka miesā. Tā nu arī es gribu pastāstīt par divām lietām, kuras, strādājot ar nedzirdīgajiem, es redzu kā Dieva brīnumu un Viņa vadības apliecinājumu.

Nedēļā pirms skolēnu Ziemassvētku brīvdienām man nācās rēķināt trigonometrijas uzdevumus. Viena no manas grupas nedzirdīgajām atsūtīja man ģeometrijas uzdevumus un vaicāja, vai varu palīdzēt, jo ne bērns, ne vecāki uzdevumus nesaprata. Nebija viegli – es *Googlē* meklēju teoriju. Neesmu matemātiķe. Meklēju teoriju fragmentu pa fragmentam un katru teikumu pārlasīju vairākas reizes, lai saprastu, kas tieši uz ko attiecas. Jo skolā mācītais jau sen ir aizmirsts. (Skaidrības labad jāsaka, ka dažus uzdevumus es tomēr izpildīju.) Ne mans darbs, ne mana ikdiena, ne vaļasprieki, ne manas intereses nekādi nav saistītas ar trijstūru malu un leņķu attiecībām. Pati par sevi šo formulu aplūkošana manī neizraisa tiksmi. Ja savu brīvo laiku

es pavadītu, skatoties uz ģeometrisku figūru aprēķināšanas formulām, tas būtu divaini.

Kāpēc pieminu šo notikumu? Tāpēc, ka tieši tā jūtas nedzirdīgi cilvēki, kad tiem priekšā noliek tekstu, grāmatu. Skolā viņi ir mācījušies latviešu valodu, kura tiem ir svešvaloda, bet, aizejot savā dzīvē, lielākā daļa no tās aizmirstas, jo tā netiek ikdienā lietota, tā nav viņu bioloģiski noteiktā valoda. Un gaidīt, ka nedzirdīgie kāri lasīs un sapratīs Biblii vai citas mūsu reliģiskās grāmatas, nozīmē to pašu, ko sagaidīt, ka viņi pētīs lapas, kas aprakstītas ar matemātikas formulām.

Tomēr šo gadu laikā Dievs ir darījis brīnumu. Mūsu nedzirdīgo grupā ir aktivisti, kuri GRIB lasīt! Mēs katru nedēļu kopīgi lasām un sagatavojam sabatskolas tēmu, bērnu sabatskolu, video bērnu nama bērniem, jau piekto gadu regulāri notiek Marka evaņģēlija tulkošanas projekts. Tas nav viegli – tas prasa laiku un piepūli, lai saprastu rakstīto tekstu.

Bet tas vēl nav viss. Apmēram pirms 4 gadiem Dievs mūsu grupas nedzirdīgajiem atsūtīja pamudinājumu sāncensā veidolā. Latvijā bija parādījusies jauna nedzirdīgo kristiešu draudze, kas cēlusies no Korejas harismātiskajiem kristiešiem. Šis fakts pats par sevi nav nekas sevišķs. Taču pēc laika viņi izveidoja savu *Facebook* grupu, kurā ievietoja video un stāstīja par savu ticību. Mūsu grupas nedzirdīgie bija ļoti satraukti par to un teica, ka mums arī vajag savu *Facebook* grupu.

Nemot vērā visas tās kalpošanas, kuras jau veicam, mēs izrunājām to, cik liela papildu slodze tā būs. Teicu, ka varu palīdzēt ar tekstiem, tēmām, bet tehnisko pusi es nedarišu. Turklāt, ja iesāksim publicēties savā *Facebook* grupā, tad tas būs uz ilgu laiku un to nevarēs tā vienkārši pārstāt darīt.

Nedzirdīgie aizgāja apdomāties, bet pēc pāris mēnešiem atgriezās pie *Facebook* tēmas tikpat pārliecināti kā Jēkabs ar Jāni, kad tie Jēzum sacīja: “Mēs varam to biķeri dzert.” Tā nu mums jau 3 gadus ir sava *Facebook* grupa, kurā regulāri publicējamies. Šī kalpošana tiek veikta ar lielu atbildības sajūtu: katra tēma ir saskaņota un nofilmētais video tiek grupā izvērtēts un cenzēts. Bieži vien viens un tas pats video tiek pārfilmēts 5 – 6 reizes, līdz ir gana labs publicēšanai. Rezultātā esam ieguvuši daudz draugu, kas seko mūsu FB grupas aktivitātēm un piesakās uz dziļākām individuālām pārrunām par Bībeles tēmām.

Taču arī tas vēl nav viss. Februāra beigās, kad Ukrainā sākās karš, mēs ar nedzirdīgo grupu bijām gan emocionāli satriekti, gan sašutuši. Arī nedzirdīgo sabiedrībā virmoja emocijas, daudzi bija nobijušies un izmisuši. Pārrunājuši situāciju un savas iespējas, mēs nolēmām, Bībeles vārdiem runājot, iesaistīties “garīgajā cīņā” – katru vakaru savā *Facebook* grupā publicēt video ar aizlūgšanām par situāciju Ukrainā. Skatoties uz to, cik daudz nepazīstamu un pazīstamu cilvēku tajās piedalījās un atzīmēja ar “Patīk”, varēja saprast, cik ļoti cilvēki pārdzīvo šo karadarbību. Šis

aizlūgšanas internetā ir katru vakaru nu jau 10 mēnešus. Tas ir darbs, kuru nedzirdīgie veic ar lielu atbildības sajūtu, tie ir arvien jauni teksti. Tāda vēlme darīt grūtu darbu – strādāt ar tekstiem, kas viņiem līdzinās matemātikas formulām, – tas ir Dieva brīnums.

Un tagad par otru Dieva brīnumu. Nedzirdīgie ir sociāli neaizsargāta sabiedrības grupa. Valodas dēļ viņus pieņem strādāt maz atalgotus darbus. Daudzi no viņiem ir maznodrošinātie un saņem sociālos pabalstus. Līdz ar to nedzirdīgie, kā jebkurš cilvēks ar invaliditāti, zina, ka salīdzinājumā ar dzirdīgo sabiedrības daļu viņi ir tie, kas saņem palīdzību, nevis to dod.

Kad Ukrainā sākās karš, mēs savā grupā pārrunājām, kāda tur ir situācija un vajadzības. Un pašā pirmajā mēnesī nesām ziedot tās lietas, kas mums bija mājās. Kad no mājām vairs nebija ko iznest, mēs nolēmām, ka jādod nevis tas, ko mums pašiem nevajag, bet gan tas, ko cietušajiem vajag. Tāpēc mēs katru mēnesi internetā skatāmies, kādas ir izliktās aktuālās vajadzības, un kopīgi nolemjam, uz ko koncentrēsimies.

Katrs mūsu grupā dara, ko spēj un prot: ada zeķes, ziedo naudu, meklē veikalus, kur vajadzīgās lietas var atrast ar atlaidēm, pēta lielveikalu reklāmu lapīnas. Mums grupā ir cilvēki ar maziem ienākumiem, un šķiet, ka nekas jau nav līdzēts, ja ziedošu 1 eiro. Tomēr esam sarunājuši – lai vai tas būtu 1 eiro, ko cilvēks var atļauties ziedot, mēneša laikā mēs visi kopīgi kā grupa spēsim kaut ko sniegt. Ar aizkustinājumu skatos, kā pensionāri, iemetuši ziedojumu draudzes kolektes traukā, steidzas ar savu eiro pie ziedojumu kastītes Ukrainai, jo “viņiem tur ir grūtāk”.

Mūsu ziedojums ir nonācis pie Harkivas, Čerņihivas iedzīvotājiem, divām slimnīcām, kara bēgļiem tepat Latvijā, karavīriem. Decembrī mūsu ziedojums – kaste ar vilnas zeķēm, kurām mēs piededzām mazus eņģelišus kā atgādinājumu par Ziemsvētkiem un mūsu aizlūgšanām, – tika aizvests karavīriem uz Bahmutu. Tās organizācijas pārstāvji, kas no mums paņēma kasti Bahmutas kareivjiem, bija saviļņoti, ka arī cilvēki ar

invaliditāti sniedz savu ieguldījumu, lai karš ātrāk beigtos.

Un tā tas notiek jau 10 mēnešus. Es uz to skatos kā uz Dieva brīnumu. Jo vienu reizi kaut ko iedot mēs visi protam, bet pastāvīgi rūpēties par grūtos apstākļos nonākušajiem – tas jau ir izaicinājums. Tas, ka nedzirdīgie ar nenogurstošu atsaucību ir gatavi palīdzēt, iedvesmo arī mani, jo tas atbilst Bībeles izpratnei par taisnības darišanu. Mihas 6:8 rakstīts: “Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti, darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā.” Darīt taisnību – jūdi to saprata kā dzīvesveidu, kurā mēs sadarbojamies ar Dievu, lai palīdzētu šai salauztajai pasaulei, lai salabotu to, kas sabojāts, lai ievestu atpakaļ sabiedrībā to, kas atstumts, un lai rehabilitētu to, kas nomelnots.

Dievs joprojām dara brīnumus. Tās ir tikai divas lietas, kas apliecina Viņa spēku mūsu personīgajā un draudzes dzīvē. Viņa klātbūtnē neiespējamās lietas ir kļuvušas iespējamās.

“PALIECIET MANĪ”

2022. gada nogalē, 18. decembrī, Baznīcas ielā 12a notika Gada nogales pasākums Latvijas draudžu savienības darbiniekiem. Liela pateicība Dievam, ka pēc divu gadu ZOOM pasākumiem, kas, protams, arī bija jauka kopā būšanas iespēja vispārēju distanču un liegumu laikā, šajā reizē varējām pulcēties klātienē un izbaudīt patiesu sadraudzību, kāda iespējama tikai, redzot citam citu vaigu vaigā.

Pasākuma moto šajā gadā bija no Jāņa evaņģēlija 15:4 – “Palieciet Manī, un Es – jūsos.”

Tā pirmā daļā bija Bērziņu ģimenes pārziņā, bet vīrusu laiks ieviesa dažas korekcijas, tādēļ par vadītāju kalpoja tikai brālis Agris Bērziņš. Pirmo daļu iesāka mācītāja Andreja Āriņa lūgšana un LDS prezidenta Viļņa Latgaļa uzruna, bet turpināja vairāki muzikāli priekšnesumi un ārkārtīgi spēcīgas

liecības par to, cik vareni un cik dažādos veidos Dievs darbojas caur draudzes locekļu kalpošanu.

Mācītājs Mārtiņš Subatovičs liecināja par kora “Gaismas ceļā” atdzimšanu un par Dieva žēlastībā notikušajiem 17 kora koncertiem visdažādākajās Latvijas vietās – gan kultūras namos, gan luterāņu un adventistu dievnamos. Koncertos tika piedzīvoti ļoti īpaši brīži, un Dievs ļoti īpašā veidā aizskāra klātesošo

sirdis. Bija kāds vīrs, kurš liecināja, ka nekad dzīvē neesot piedzīvojis kaut ko tik brīnišķīgu. Kā Mārtiņš teica, ir skaidrs, ka ne jau kora sniegums tā uzrunāja šo vīru, bet gan Dieva Svētā Gara pieskāriens.

Vēl kāda spēcīga liecība nāca no māsas Vinetas Laudurgas, kuras pārzinā ir draudzes nedzirdīgo grupa. Šie draudzes locekļi klusi un pašaieliedzīgi darbojas tepat līdzās, veicot apbrīnojamu darbu, par kuru daudzi no mums pat nenojauš. Vinetas liecību varat lasīt šajā pašā žurnāla numurā.

Arī māsas Vinetas Krauliņas liecība par kalpošanas darbu Indijā apliecināja, cik daudz Dievs var

paveikt caur cilvēkiem, kuri ir gatavi iesaistīties Viņa darbā gan ar ziedojumiem, gan aizlūgšanām, gan savu laiku. Tas tiešām pārveido cilvēku dzīvi, dāvājot cerību bezcerībā, paverot nākotnes perspektīvas un, pats galvenais, atverot Indijas ļaužu sirdis evaņģēlija vēstij.

Savukārt Alberts un Ieva Truči liecināja par lūgšanu spēku un mazo grupu kalpošanu Talsos, caur ko draudzē ienākuši vairāki cilvēki.

Pasākuma otrā daļa norisinājās saviesīgā un siltā atmosfērā. Tās vadītāji Ieva un Alberts Truči bija sarūpējuši aizraujošu viktorīnu par tēmu "Praviešu skola", kuras rezultātā

tapu radošs uzraksts no naglīnām un dzijas, atgādinot pasākuma moto – "Palieciet Manī".

Paldies Dievam par vadību svētku gatavošanā un norisē, paldies par vadību aizvadītajā gadā! Paldies visiem, kuri piedalījās, dāvājot savas sirds siltumu! Lai Dievs sargā un stiprina ikvienu, kuram kādu iemeslu dēļ nebija iespējas būt klāt. Ļoti ceram uz klātienes tikšanos arī 2023. gada nogalē!

Anitra Roze

Foto: Agris Janišauskis

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

Tulkots Andris Pešelis

KO NOZĪMĒ “KUNGS (JAHVE) IR VIENS” (5. MOZUS 6:4)?

Te ir visa minētā Rakstu vieta: “Klausies, Izraēl, Tas Kungs [Jahve], mūsu Dievs [Elohim], ir vienīgais Kungs [Jahve].” (5. Mozus 6:4) Šo pantu dēvē par *Šema*, un tam ir milzīga nozīme jūdu ticībā. *Šema* senebreju valodā nozīmē ‘klausies’. Tas ir aicinājums Izraēlam klausīties un paklausīt Tam Kungam. Pārējā šī panta daļa jau ir debašu jautājums.

Iespējamās interpretācijas

Frāzi “Jahve, mūsu Dievs, ir viens Kungs” ir sarežģīti interpretēt vairāku iemeslu dēļ. Mums nav cita līdzīga teikuma Bībelē, ar kuru to varētu salīdzināt. Skaitļa vārds “viens” (*ehad*) parasti netiek lietots kopā ar personvārdu. Turklāt šim teikumam trūkst darbības vārda. Vienkāršos teikumos skaitļa vārdam “viens” parasti ir klāt darbības vārds “būt”. Balstoties uz teologu vienprātību, šī teikuma tulkojums varētu būt: “Jahve (ir) mūsu Dievs/ Jahve mūsu Dievs. Jahve (ir) viens.” Ko tas nozīmē? Daži apgalvo, ka šis pants vēsta par monoteismu – ir tikai viens Dievs – Jahve. Citi te atrod aicinājumu pielūgt tikai un vienīgi Jahvi (“Jahve ir mūsu Dievs, tikai Jahve” vai “viens Jahve”). Daži no tulkojuma “Jahve ir viens” saprot, ka Jahve nav reģionālais Dievs (kā, piemēram, Samarijas Dievs vai Jeruzalemes Dievs), kuru varētu pielūgt dažādi, bet Jahve ir viens un tas pats itin visur.

Kā to atrisināt?

Vadoties no šī panta sarežģītības, teologi sniedz vienīgo iespējamo tā lasījumu. Ja burtiski to var izlasīt: “Jahve ir Dievs, Jahve ir viens”, tad tomēr te mums ir darīšana ar diviem

apgalvojumiem par Dievu: Viņš ir “mūsu Dievs” un Viņš “ir viens”. Iespējams, ka pirmais apgalvojums noved pie šī teikuma: “Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku.” (5. p.) Otrs apgalvojums, iespējams, vēsta par Jahves vienotību un unikalitāti. Vārda *ehad* darbības vārda sakne tiek attiecināta uz skaitļa vārdu “viens” (*ehad*), kas nozīmē ‘būt vienotam’. Iespējams, ka uzsvars likts uz Dieva vienotību un unikalitāti tai nozīmē, ka nav neviena, kas Viņam līdzinātos. Viņš tāds ir vienīgais. Pamatā tas ir bībeliskais monoteisms (5. Moz. 4:35), ko atbalsta Cakarijas 14:9. Šai pantā atbalsojas *Šema*, un tas paredz nākotni, kad ikkatrs Dievam pretestīgais spēks taps pārvarēts, kad “Tas Kungs (Jahve) būs viens un Viņa vārds būs viens”. Viņu pielūgs kā vienu, kura daba (t.i. Viņa vārds) ir viena (2. Mozus 3:13–17). Nav neviena tāda kā Viņš.

Viens Dievs

Uz *Šemu* Jaunajā Derībā atsaucas kā uz apstiprinājumu faktam, ka Dievs patiesi ir viens (skat. Mk. 12:29; 1. Tim. 2:5; Jēk. 2:19). Ar šo pasludinājumu tiek izcelta negrozāma bībeliska pārliecība, kura tiek nešaubīgi apstiprināta katru reizi, kad kristietībā māca par daudzskaitli Trīsvienībā. Tas ir iespējams tādēļ, ka vārds “viens” dod iespēju apzīmēt vienotu kopību, kura sevī ietver arī daudzskaitli. Vislabāk zināmā Rakstu vieta te ir 1. Mozus 2:24. Vīrs pieķersies savai sievai, un tie taps viens (*ehad*), lai gan šī viena miesa satur divas personas. Iespējams, ka vispārsteidzošākā atsaucē uz *Šemu*

ir 1. Kor. 8:6, kur Pāvils identificē “vienu Dievu” ar Tēvu un “vienu Kungu” (sengrieķu *kurios*) ar Jēzu Kristu, izceļot to, ka Jēzus pieder pie bībeliskās izpratnes par viena Dieva vienotību.

Izmantotā literatūra: Richard Bauckham. “Jesus and the God of Israel”. Grand Rapids: Eerdmans, 2008, 210.–218.

(Tulkots no “Adventist World” 2022. gada decembra numura)

Andris Pešelis,
rubriku “Aktuālais
jautājums” un “Vārds
mācītājam” veidotājs:

*Sirsnīgi sveicieni visiem
Jaunajā gadā –
ar vēlējumu,
lai šis nākamais gads ir
garīgi ražīgāks par
iepriekšējo gadu!*

ATDZIMT ŪDENĪ UN GARĀ

Ainārs Gailis – Siguldas
draudzes un Cēsu
draudzes mācītājs

Jēzus, dzīvojot un kalpojot uz šīs zemes, sastapās ar daudziem cilvēkiem. Mērķis, kādēļ Viņš nāca uz šo pasauli, bija palīdzēt un glābt grēkā kritošo cilvēci. Daudzi sadzirdēja mīlestības pilno aicinājumu: “Nāciet šurp pie Manis visi!” “Izkaidrodams Savu uzdevumu virs zemes, Jēzus sacīja: “Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un aklām gaismu, satriektos palaist vaļā un pasludināt mūsu Kunga žēlastības gadu.” (Lk. 4:18) Tas bija Viņa darbs. Viņš ceļoja, darīdams labu un dziedinādams visus sātana apspiestos. Bija veseli ciemi, kur nevienā namā vairs nedzirdēja slimnieku vaidus, jo tur bija gājis Jēzus un visus slimos dziedinājis. Kristus darbs liecināja par Viņa dievišķo svaidījumu. Katrā Viņa darbībā atklājās mīlestība, žēlastība un iejūtība. Kristus sirds kvēloja sirsnīgā līdzjūtībā pret cilvēku bērniem. Viņš pieņēma cilvēku dabu, lai saprastu un apmierinātu to vajadzības. Kristum nebaidījās tuvojties visnabadzīgākiem un vienkāršākiem ļaudis. Pat mazi bērni vēlējas būt pie Viņa. Tiem patika rāpties Viņam uz ceļiem un ieskatīties domīgajā, laipnajā un mīlestības pilnajā sejā. Jēzus nenoklusēja nevienu patiesības vārdu, bet vienmēr izteica to ar mīlestību. Attiecībās ar ļaudīm Viņš bija visaugstākā mērā smalkjūtīgs un parādīja gādīgu un laipnu uzmanību. Nekad Viņš nebija nelaipns, nekad lieki neteica bargu vārdu, nekad nesagādāja nevajadzīgas sāpes jūtīgai dvēselei. Kristus nenosodīja cilvēcisko

vājumu. Viņš runāja patiesību, bet vienmēr – mīlestībā.” (E. Vaita. “Ceļš pie Kristus”)

“Un Jēzus staigāja pa visu Galileju, mācīdams viņu sinagogās un sludinādams Valstības evaņģēliju, un dziedinādams visas slimības un sērgas tautā. Un Viņa slava izpaudās pa visu Siriju; un pie Viņa atnesa visus neveselos, dažādu sērgu un sāpju pārņemtus un velna apsēstus, mēnessērdzīgus un triekas ķertus, un Viņš tos dziedināja. Un daudz ļaužu no Galilejas, no Dekapoles, no Jeruzalemes, no Jūdejas un no viņpus Jordānas gāja Viņam pakal.” (Mt. 4:22–25)

Jēzus piesaistīja lielus ļaužu pūļus no reģioniem, kuros Viņš bija kalpojis. Lielākā daļa bija vienkārši cilvēki, kas dzīvoja Romas impērijas pārvaldībā, bet daži bija jūdu valdības vīri un reliģiskie vadītāji.

Vēl kādu cilvēku bija ietekmējušas Jēzus paveiktās zīmes un brīnumi. Tas bija jūdu valdības vīrs Nikodēms. Nikodēma vārds nozīmē ‘ļaužu vadītājs’. Viņš bija dievbijīgs vīrs, etalons visam labākajam, ko varēja piedāvāt jūdaisms. Būdams farizejs, pret Svētajiem Rakstiem un ticību viņš izturējās ļoti nopietni. Viņš nebija parasts jūds. Viņš bija farizejs, viens no elitārās grupas. To veidoja 6000 cilvēku, kas ziedoja savu dzīvi, lai būtu taisni Dieva priekšā, ievērodami likumus un tūkstošiem to detaļu. Viņš ievēroja likumu, viņš mācīja likumu, viņš skaidroja likumu. Jēzus laikā tā bija reliģiskā aristokrātija. Tie bija cilvēki ar nevainojamu izcelsmi. Turklāt Nikodēms bija arī Sinedrija

loceklis. Sinedrijā ietilpa 71 cilvēks, un saskaņā ar Romas likumu tas darbojās kā tautas augstākā pārvaldošā vara. Viņš bija arī ļoti turīgs. Nekā viņam netrūka. Ko gan viņam vēl vajadzēja?

Dzirdējis Jēzus sludināšanu, Nikodēms ar vislielāko uzmanību pētīja pravietojumus par Mesiju. Jo vairāk viņš tos pētīja, jo stiprāka kļuva viņa pārliecība, ka Jēzus varētu būt īstais, kam jānāk. Tad kādu nakti Nikodēms saņēma un devās meklēt Jēzu. “Bet tur bija kāds cilvēks no farizejiem, vārdā Nikodēms, jūdu valdības vīrs. Tas nāca pie Jēzus naktī un sacīja viņam: “Rabi, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs, no Dieva nācis. Jo neviens nevar tādas zīmes darīt, kā Tu dari, ja Dievs nav ar to.” Jēzus atbildēja: “Patiesi, patiesi Es tev saku, ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības!” Nikodēms saka viņam: “Kā cilvēks var piedzimt, vecs būdams? Vai tad viņš var atgriezties savas mātes miesās un atkal piedzimt?” Jēzus atbildēja: “Patiesi, patiesi, Es tev saku, ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā! Kas no miesas ir dzimis, ir miesa, un, kas no Gara dzimis, ir gars. Nebrīnies, ka Es tev esmu sacījis: Tev jāpiedzimst no augšienes. Vējš pūš, kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimst no Gara.” Nikodēms atbildēja: “Kā tas var notikt?” Jēzus atbildēja: “Tu esi Israēla mācītājs un to nezini?”” (Jņ. 3:1–10)

Nikodēms vēlējas satikt Jēzu un parunāties, bet sava stāvokļa dēļ

nevēlējās darīt to atklāti. Dienas laikā Jēzus tuvumā parasti atradās daudz cilvēku, tādēļ Nikodēms devās meklēt Jēzu naktī. Naktī neviens netraucēs un būs iespēja ilgākai sarunai. Labāk nākt naktī nekā nenākt nemaz.

Pie Jēzus nāca dažādi cilvēki. Farizeji un Rakstu mācītāji centās piekert Viņu, lai varētu apsūdzēt un notiesāt. Kādiem patika klausīties Jēzus teiktos vārdus un mācības. Citi nāca, jo vēlējās tikt dziedināti. Vēl kādi gribēja redzēt brīnumus. Mācekļi gribēja labākās vietas Debesu valstībā. Ko vēlējās Nikodēms? Vienkārši parunāties vai ko vairāk? Vai viņš pats isti apzinājās, ko vēlas?

Nikodēms uzrunā Jēzu: “Rabi, mēs zinām, ka Tu esi no Dieva nācis.” Ar savu sveicienu viņš izrāda īpašu cieņu, augstu novērtējumu. Tu esi liels skolotājs. Arī es neesmu tik slikts skolotājs. Esam kolēģi. Mēs varētu kā skolotāji aprunāties, pafilozofēt. Pēc tā laika kultūras tradīcijas Jēzum būtu jāatbild ar līdzīgu uzslavu. Ar saviem vārdiem Nikodēms pauda neticību. Viņš neapliecināja to, ka Jēzus ir Mesija, bet tikai Dieva sūtīts skolotājs.

“Jēzus sacīja: “Patiesi, patiesi Es tev saku, ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, [...] neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!”” (Jņ. 3:3, 5) Jēzus neatbild ar pieklājības frāzēm, bet tieši saka, kas Nikodēmam ir vajadzīgs. Tev ir vajadzīga jauna sirds. Tev jāsaņem, jāpiedzīvo jaunpiedzimšana no augšienes. Nikodēms bija pārsteigts.

“Jēzus sacīja:
“Patiesi, patiesi
Es tev saku,
ja cilvēks
nepiedzimst
no augšienes,
[...] neatdzimst
ūdenī un Garā,
netikt tam Dieva
valstībā!”
(Jņ. 3:3, 5)

Tādu sarunas pavērsienu viņš nebija gaidījis, jo domāja, ka vieta Dieva valstībā tam ir nodrošināta automātiski, pateicoties augstākajai izcelsmei – kā dzimušam israēlietim. Izrādās, ka nepietiek piedzimt kā Ābrahāma bērnam. Vajag ko vairāk. Bet viņš neizjuta vajadzību pēc kādas radikālas pārmaiņas savā dzīvē. Ne tāpēc viņš naktī gāja satikt Jēzu. Viņš gribēja vienkārši padiskutēt. Viņa izpratnē, lai iekļūtu Debesu valstībā, mazliet jāuzlabo tas, kas jau ir, un tas, ko jau viņš dara. Tā kā viņam ir laimējies piedzimt jūdu ģimenē, tad viņam vēl vajadzētu labāk izprast likumus, vairāk lūgties, biežāk apmeklēt templi, vairāk pienest upurus un vairāk nodarboties ar labdarību. Ja Jēzus būtu viņu uzslavējis un devis šādu norādījumu, tad Nikodēms ar prieku būtu piekritis. Bet no Jēzus, kurš varēja būt Dieva sūtīts Mesija, jūdu valdības vīrs izdzirdēja ko tādu, kas viņu šokēja. Piedzimt no augšienes? Kā tas var notikt? Kā cilvēks, vecs būdams, var piedzimt no augšienes? Jēzus atbild: “Ūdenī un Garā.” Šeit Kristus norāda uz ūdens kristību un sirds atjaunošanu caur Dieva Garu. Vispirms jātiek šķīstītai sirdij, jo tā pēc dabas ir ļauna.

“Kas Debesis cenšas aizsniegt pats saviem spēkiem, izpildot baušļus, tas uzsāk neiespējamo. Kam ir tikai uz likumiem balstīta reliģija vai dievbijības forma, tam nav nekādas drošības. Kristīga dzīve nav kāds vecās dzīves paveids vai uzlabojums, bet gan cilvēka dabas pārvēršana. Ir jānomirst savam es un grēkam un jāsaņem pilnīgi jaunai dzīvei, bet šo pārmaiņu var panākt vienīgi Svētā Gara brīnumdarošais spēks.” (E. Vaita. “Laikmetu ilgas”)

Jēzus zināja, kas mīt Nikodēma sirdī un kas ir nepieciešams farizeiskam valdības vīram. Viņam ir jāpiedzimst no augšienes. Vajadzīgas divkāršas kristības – ūdenī un Garā. Vai tikai viņam? Bet kā tas var notikt? Nikodēms jutās apmulsis. Tad Jēzus sacīja Nikodēmam, ka jaunpiedzimšana ir līdzīga vējam. Tu vari dzirdēt vēju, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp dodas, taču tā ietekme ir redzama visiem. “Tāpat ir ar Svētā Gara darbību sirdī. To nav iespējams izskaidrot vairāk par vēja kustību. Cilvēks, iespējams,

nevarēs pateikt ne noteiktu laiku, ne vietu, nespēs izsekot visiem apstākļiem savas atgriešanās procesā [...] Ar tikpat neredzamu spēku kā vējš Kristus pastāvīgi iedarbojas uz sirdi. Maz pamazām, varbūt pat cilvēkam pašam to neapzinoties, rodas ietekme, kas dvēseli velk pie Kristus. Tā var rasties, domājot par Viņu, lasot Svētos Rakstus vai klausoties dzīva sludinātāja vārdus. Tad piepeši Gars nāk ar tiešu aicinājumu un sirds ar prieku nododas Jēzum. Daudzi to uzskata par pēkšņu atgriešanos, bet tas ir ilgas Dieva Gara darbības rezultāts, ilgstošs process [...] Kad Dieva Gars iemājo sirdi, tas pārveido dzīvi. Grēcīgas domas tiek aizdzītas, ļauni darbi atstāti, un mīlestība, pazemība un miers ieņem dusmu, skaudības un strīdu vietu [...] Neviens neredz to roku, kas paceļ nastu, nedz arī gaismu, kas nolaižas no Debesu pagalmiem. Ticībā nododoties Dievam, dvēsele saņem svētības. Tas spēks, ko neviena acs nevar saskatīt, rada jaunu būtni pēc Dieva līdzības.” (E. Vaita. “Laikmetu ilgas”) Šajā naktī Jēzus atklāja Nikodēma vajadzību un centās parādīt un izskaidrot, kas ir jaunpiedzimšana. Vai Nikodēms tajā naktī piedzima no jauna? Viņš devās pa tumsu atpakaļ, pārdomādams dzirdēto. Sēkla bija iesēta, teiktie vārdi nekur nepazuda. Trīs gadus sēkla darīja savu darbu. Nikodēms atklāti neapliecināja Kristu, bet vēroja Viņa dzīvi un pārdomāja Viņa mācības. Un tad, kad Jēzus tika piesists krustā, Nikodēms spēja pieņemt, piedzīvot Svētā Gara atjaunojošo darbu.

Kā ir ar mums? Vai zinām, kas ir jaunpiedzimšana? Vai esam to piedzīvojuši? “Nikodēms šīs satikšanās stāstu darīja zināmu Jānim, un tas tagad ir uzrakstīts par mācību miljoniem. Tur izteiktās patiesības šodien ir tikpat svarīgas kā tanī svinīgajā naktī tumšajā kalnā, kad jūdu Rakstu mācītājs atnāca, lai no vienkārša Galilejas Skolotāja mācītos dzīvības ceļu.” (E. Vaita. “Laikmetu ilgas”)

AGRĪNAIS UN VĒLAIS LIETUS

Bībelē ūdens apzīmē Svēto Garu. Sarunā ar samariešu sievieti Jēzus to nodēvēja par “dzīvo” ūdeni. Tas ir “svētais” ūdens, kas minēts 4. Moz. 5:17 (“Tad priesteris lai ņem māla traukā svētīto ūdeni un arī putekļus no svētā mājokļa grīdas un tos ieliek ūdenī.”). Tomēr, kad sieviete bija vainīga, tas pārtapa par “rūgto” ūdeni. Tas bija “šķīstīšanas ūdens” 4. Moz. 8:7 (“Un, viņus šķīstīdams, rīkojies tā: slaki uz viņiem grēku vainas mazgāšanas ūdeni, un lai iet skujamais nazis pār visu viņu miesu, un lai mazgā savas drēbes, tad lai tanīs ietērpjas un lai ir šķīsti.”).

Jēzus sacīja: “Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! Kas Man tic, kā Rakstos sacīts, no viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes.” To Viņš sacīja par Garu, ko vēlāk dabūja tie, kas Viņam ticēja; jo vēl nebija Gara, tāpēc ka Jēzus vēl nebija iegājis skaidrībā.” (Jņ. 7:37–39)

Kad Jozua ar israēliešiem šķērsoja Jordānu un ienāca Kānaānā, viņi nokļuva ar ūdeni bagātā, labā zemē. Ēģiptes Gošenē viņiem bija jārok kanāli, lai apgādātu ar ūdeni savas fermas un dārzus. “Bet,” sacīja Tas Kungs, “tā zeme, ko jūs ejat iemantot, ir zeme ar kalniem un ielejām, kas tiek slacīta ar debess lietus ūdeni.” (5. Moz. 11:11)

Lietus bagātīgi lija divās sezonās. Oktobra beigās un novembra sākumā (ebreju hešvana mēnesī) nāca pirmais lietuss. Otrā lietuss sezona bija pavasarī – marta beigās un aprīļa sākumā (ebreju nīsana mēnesī). Oktobra–novembra lietussgāzes dēvēja par agrīno lietu, bet marta–aprīļa lietussgāzes bija vēlāis lietus.

APZĪMĒ SVĒTĀ GARA DARBU

“Austrumos agrīnais lietus nāca sējas laikā. Tas bija nepieciešams, lai sēkla spētu dīgt. Bagāto lietussgāžu ietekmē uzdīga asni. Vēlīnais lietus nāca sezonas noslēgumā, nobriedināja graudus un sagatavoja tos sirpim. Kungs izmantoja šos dabas spēkus, lai ilustrētu Svētā Gara darbu. Līdzīgi kā rasa un lietus izraisa sēklas dīgšanu un vēlāk nobriedina ražu plaujai, tā arī Svētais Gars tiek dots, lai pakāpeniski veicinātu garīgo izaugsmi. Graudu nobriešana apzīmē Dieva žēlastības darbu dvēselē. Svētā Gara spēkā Dieva morālais tēls tiek izveidots raksturā. Mums visiem ir jātop pilnībā pārveidotiem Kristus līdzībā” (E. Vaita. “Liecības kalpotājiem”, 506. oriģ. lpp.).

LIETUS KAVĒŠANĀS

Kānaāna bija hētu, kānaāniešu, amoriešu, feriziešu un hīviešu zeme. Tā bija zeme, “kur piens un medus tek” (2. Moz. 3:8), “kur ir kvieši un mieži, vīna stādi un vīgu koki, un granātkoki”, olīvkoku zeme, “kurā tek eļļa un medus” (skat. 5. Moz. 8:8). Dievs bija devis Saviem ļaudīm zemi un svētījis viņus tajā ar noteikumu, ja tie paklausīs: “Turi Tā Kunga, sava Dieva, baušļus, ka tu staigā Viņa ceļos un Viņu bīsties. [...] Sargies, ka tu neaizmirsti To Kungu, savu Dievu, bet turi Viņa baušļus, Viņa tiesas un Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu.” (5. Moz. 8:6, 11)

Kad tauta aizmirsta To Kungu, agrīnais un vēlīnais lietus iesāka kavēties vai nelieta nemaz. Ļaudis

atzina, ka tā notiek viņu grēku dēļ. Kad nelieta lietus, tie izsludināja gavēni vairākas nedēļas, līdz lietus nāca.

DIVAS LIELAS REIZES

Šie divi lietus sezonas periodi Kānaānas zemē apzīmē divas Svētā Gara atnākšanas – vienu, kad iesāka sludināt Evaņģēliju, bet otru – kad šī pasludināšana noslēgsies. Svētā Gara atnākšana Vasarsvētkos bija agrīnais lietus. Tas tika dots Jeruzalemē. Tas bija Vasarsvētkos. Tur piedalījās dievbijīgi cilvēki no astoņpadsmit dažādām zemēm, kas bija pārsteigti par visu, ko redzēja un dzirdēja. Viņi piedzīvoja Svētā Gara spēku. Pēteris cēlās un pasludināja, ka te piepildās Joēla pravietojums: “[...] tas notiks pēdējās dienās, saka Dievs, Es izliešu no Sava Gara pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, un jūsu jaunekļi redzēs parādības, un jūsu sirmgalvjai sapņos sapņus.” (Ap. d. 2:17)

“Jēzus sacīja: “Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer! Kas Man tic, kā Rakstos sacīts, no viņa miesas plūdis dzīva ūdens straumes.”

Svētā Gara iedrošināti, krustā sišanas dalībnieki atzinās, ko bija darijuši, ka bija situācija krustā godības Kungu, Jēzu – Dieva Dēlu. Kad ļaudis to dzirdēja, “šie vārdi sāpīgi ķera viņu sirdis, un tie sacīja uz Pēteri un citiem apustuļiem: “Brāļi, ko lai mēs darām?” Bet Pēteris tiem atbildēja: “Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu.”” (Ap. d. 2:37, 38)

Tanī dienā tūkstoši atgriezās un tika kristīti. Gars turpināja Savu darbu, un vēl citi tūkstoši tapa kristīti. “Dieva vārds auga augumā, un mācekļu skaits Jeruzalemē stipri pieauga, un liels pulks priesteru kļuva ticīgi.” (Ap. d. 6:7) Gara žēlastība un spēks bija tik liels, ka Pāvils savas kalpošanas noslēgumā rakstīja kolosiešiem: “[...] ja tikai paliksīt savā ticībā stipri un nesatricināti un nenovērsīsities no cerības, kas ir dota evaņģēlijā, kuru jūs esat dzirdējuši. Tas ir sludināts visai radībai apakš debesīm, un tam arī es, Pāvils, kalpoju.” (Kol. 1:23)

“Gars pār gaidošajiem un lūdzošajiem mācekļiem nāca ar tādu pilnību, ka aizsniedza katru sirdi. Ar lielu spēku savai draudzei atklājās pats mūžīgais Dievs. [...] Gara zobens, no jauna asināts spēkā un Debesu zibeņu apgaismots, lauza sev ceļu cauri neticībai. Tūkstoši atgriezās vienā dienā.” (E. Vaita. “Apustuļu darbi” 38. oriģ. lpp.)

VĀRDS KĻUVA SPĒCĪGS

Gara spēkā Pētera un pārējo apustuļu vārdi kļuva par spēcīgiem instrumentiem, lai pārliecinātu cilvēku sirdis par to ļaunprātību, sitot krustā Jēzu. Tas bija “agrīnais” lietus, un tā rezultāti bija iespaidīgi. Miljoni pieņēma Jēzus ticību šajā agrīnajā Gara izliešanās, bet miljoni vēl tikai taps atgriezti pēdējā lietū.

TAGAD IR LAIKS

Mēs dzīvojam “vēlīnā lietus” laikā. Lietusgāzes nāk dažās šīs zemes vietās, bet kopumā to nav. Kopumā “kā tauta [...] mēs esam tikpat sausi kā Gibejas pakalni, kur nav ne rasas, ne lietus.” (E. Vaita. “Review and Herald”, 1890. gada 11. marts, 146. lpp.). Līdzīgi kā sākotnējie mācekļi

lūdza pēc apsolītā Gara piepildījuma, tā arī mēs esam aicināti lūgt: “Lūdziet tad nu no Tā Kunga vēlino un agrīno lietu [...]” (Cah. 10:1).

Vasarsvētkos Gars tika dots kā atbilde uz lūgšanu un grēku nožēlu, kā arī uz nodošanos. Gars taps dots “vēlīnā lietus” spēkā kā atbilde uz šīm pašām lietām. Šobrīd nav nekā cita, kas mums būtu nepieciešams tieši tagad, kā vien Vasarsvētku spēks.

Mēs runājam par “darba pabeigšanu” un neesam spējīgi to pabeigt tieši tāpat, kā agrīnie mācekļi nespēja šo darbu iesākt bez Svētā Gara spēka. Dievs dos “vēlino lietu” tāpat, kā Viņš deva “agrīno”, bet mums pēc tā ir jālūdz. “Nedomājiet, ka lietus nāks dabiski, kad tam būs jānāk. Lūdziet pēc tā. Sēklas izaugsme un nobriešana nav atkarīga no sējēja. Vienīgi Dievs var nobriedināt plauju. Tomēr ir nepieciešama cilvēka sadarbība. Dieva darbs mūsos pieprasa mūsu prāta darbību un mūsu ticības apliecināšanu.” (E. Vaita. “Liecības kalpotājiem”, 508. oriģ. lpp.)

Nometņu sanāksmes, darbinieku sanāksmes, draudzes locekļu sanāksmes un vadītāju sanāksmes sniedz lielisku iespēju visiem kopā meklēt Dievu un lūgt pēc “vēlīnā lietus” izliešanās. Tas tiks dots. Dievs to ir apsolījis, bet lūdzējiem ir jābūt pazemīgiem un nopietniem.

Tie, kas ar asarām iziet, nesot dārgo sēklu, atnāks atpakaļ ar prieku, nesot labības kūlišus (Ps. 126:6).

“Sēklas izaugsme un nobriešana nav atkarīga no sējēja. Vienīgi Dievs var nobriedināt plauju. Dieva darbs mūsos pieprasa mūsu prāta darbību un mūsu ticības apliecināšanu.

Svētā Gara izliešanās “vēlīnā lietus” darīs galu tik ilgajam sausumam kopš laika, kad pirmajā gadsimtā spēks mitējās. Jā, Kānaānā bija lietusgāzes dažādos laikos un vietās starp “agrīno” un “vēlino” lietu, tomēr laikā, kurā dzīvojam mēs, Dieva ļaudīm ir jāparedz sava lielākā vajadzība. Dieva vēstījums laodīkiešiem ir paredzēts, lai modinātu tos no viņu nožēlojamā, nabaga, aklā un kailā stāvokļa. Tomēr tie neklausās Kunga padomā: “Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs. Jo, ko Es mīlu, tos Es pārmācu un pamācu, tad nu iekarsies un atgriezies!” (Atkl. 3:18, 19)

Kad Dieva ļaudis, līdzīgi Pēterim, Jēkabam, Jānim un citiem apustuļiem pēc Kristus debesbraukšanas, nonāks lūgšanas vietā, nāks “vēlīnais lietus” un ļaužu pulki tiks atgriezti. Joēla 2:23 ir apsolījums par agrīno un vēlino lietu: “Arī jūs, Ciānas bērni, priecājieties un esiet līksmi sava Dieva, Tā Kunga, apziņā! Jo Viņš piešķir jums pamācītājus taisnībā un, kā agrāk, sūta jums agrīno un vēlino lietu.”

“Vēlīnais lietus, nobriedinot zemes plauju, apzīmē garīgo žēlastību, kas sagatavo draudzi cilvēka Dēla atnākšanai. Kamēr vispirms nebūs nācis agrīnais lietus, nebūs dzīvības. Zaļie asni neizšķilsies. Ja agrīnais lietus nebūs paveicis savu darbu, vēlīnais lietus nespēs nobriedināt iesētos graudus. [...] Tikai tie, kas ir dzīvojuši saskaņā ar saņemto gaismu, saņems vēl vairāk gaismas. Kamēr mēs ik dienu nebūsim sekmīgi kristīgo tikumu apliecināšanā, mēs neiepazīsim Svētā Gara vēlīnā lietus izpaušanos.” (E. Vaita. “Liecības kalpotājiem”, 506., 507. oriģ. lpp.)

Lai Dieva ļaudis atmet vienaldzību attiecībā uz Svētā Gara izliešanos gala laika spēkā! Vairs nav laika bezrūpībai. Nepieliekot pūles garīgajā izaugsme, rezultāti var izrādīties fatāli. Kristus brīdināja: “Esi modrīgs un lūdz! Esi modrīgs lūgšanā!”

Avots:

<https://www.ministrymagazine.org/archive/1968/01/early-and-latter-rain>.

Žurnāla “Ministry” 1968. gada janvāris)

UZTICĒŠANĀS JAUTĀJUMS

Franks M. Hāzels

Tūkoja Vineta Kraulīna

*Pat ja tu lūgtu tūkstoš gadus,
tavas lūgšanas nebūtu Dievam
vairāk pieņemamas kā tad, kad
lūdzi pašu pirmo reizi.*

Mūsu lūgšanas tiek atbildētas ne dēļ tā, kas mēs esam vai ko darām, bet gan dēļ tā, kas ir Dievs. Šo vēsti varam atrast viscaur Svētajos Rakstos. Dievs atbild uz mūsu lūgumu pēc piedošanas un Viņa vadības “Sava vārda dēļ” (“Tu esi mana klints un mana pils, vadi un ved mani Sava Vārda dēļ.” (Ps. 31:4); “Bet Tu, Kungs, esi ar mani Sava Vārda dēļ, Tava žēlastība ir liela, izglāb mani!” (Ps. 109:21); “Kad mūsu grēki mūs apsūdz, Kungs, želo mūs Sava Vārda dēļ! Jo daudz ir mūsu pārkāpumu, ar ko mēs pret Tevi esam apgrēkojušies.” (Jer. 14:7)). Bibeles atklāj, ka tad, ja lūgsim Viņam ko ēdamu, Viņš mums nedos indīgu skorpionu, bet ar prieku dāvās daudz labākas lietas (“Kur būtu kāds tēvs jūsu starpā, kas dotu savam dēlam čūsku, kad tas lūdz tam zivi? Jeb skarpiju, kad tas lūdz olu? Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no Debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?” (Lk. 11:11–13)). Dievs ir iepriecināts, ja nākam pie Viņa lūgšanā, Viņš uzklausa un atbild mūsu lūgšanas, balstoties uz Savu labestību, uzticību un mīlestību, ne mūsējo. Pat ja mēs lūgtu katru savas dzīves mirkli, mēs nebūtu lūguši pietiekami, lai ar to nopelnītu Dieva pieņemšanu.

DIEVĀ CENTRĒTA LŪGŠANA

Tas ir satraucošs fakts, ka mūsu cilvēciskais stāvoklis ir daudz postošāks un uz sevi centrētāks, nekā mēs domājam. Bet labās ziņas

ir tās, ka Dieva žēlastība ir daudz brīnumaināka, nekā mēs to spējam iedomāties. Šī patiesība attiecas arī uz mūsu lūgšanām. Tā ir Dieva žēlastība, kas caurstrāvo Viņa vēlēšanos atbildēt uz mūsu lūgumiem un vajadzībām.

Daudzi mūsu lūgumi Dievam tiek pienesti egoistisku mērķu sasniegšanai. Es varu lūgt pēc panākumiem Dieva darbā, jo man tajos ir svarīga vieta. Varu lūgt, lai kāda cilvēka dzīvība tiek glābta, jo man nepatīk dzīvot vienam. Es varu lūgt par kādas personas garīgu atgriešanos, jo tad mana dzīve kļūs daudz vieglāka. Es varu lūgt Dievam kādas lietas, jo esmu pieradis pie noteikta dzīves standarta un nevēlos samierināties ar kaut ko mazāku. Un tā šis saraksts var turpināties. Diemžēl grēks ir par iemeslu tam, ka ieliekam sevi mūsu pasaules centrā un arī mūsu lūgšanu centrā. Mūsu uz sevi centrētajā dzīvē mūs vada pašu vēlmes, iedomātās vajadzības un jūtas. Tā kā esam centrēti uz sevi, tad mēdzam skaitīt savus “gūtos vārtus” un salīdzināt sevi ar citiem, kas, savukārt, noved pie neapmierinātības un skaudības.

Bet lūgšana, kas ir patīkama Dievam, nav tikai lūgšana pēc kaut kā. Nevienas veselīgas attiecības tādā veidā nedarbojas, vēl jo vairāk – ar Visaugsto Dievu! Lūgšana, kas iepriecina Dievu, ir uz Viņu centrēta lūgšana. Tādēļ, ka izjūtam prieku, domājot par to, kāds Viņš ir, mūsos aug ticība, uz kuru Viņš var atbildēt.

DIEVS IR LABPRĀTĪGS DOT

Tas ir pārsteidzoši un tas ir Dieva žēlastības brīnums, ka Viņš ir gatavs atbildēt uz mūsu lūgšanām vislabākajā veidā. Labās ziņas ir

tās, ka Dievs uzklausa arī mūsu visvājākās lūgšanas, Viņš vienmēr ir gatavs uz klausīt katru sirsnīgu lūgšanu. Dievam patīk atbildēt uz mūsu lūgšanām, un Viņš ar prieku sūta mums Savu palīdzību.

Dievam ir tūkstošiem veidu, kā palīdzēt, par kuriem mums nav ne vismazākās nojausmas (“[...] piesauc Mani, tad Es tevi uz klausīšu un tev atklāšu lielas un brīnīškas lietas, kas tev nebija zināmas.” (Jer. 33:3))! Vienīgais iemesls, kas var izskaidrot šo brīnīško faktu, ir tas, ka Viņš mūs mīl. Viņa mīlestība pret mums ir maiga, Viņš vēl mums visu pašu labāko. Savā žēlastībā Viņš vēlas mums dāvēt to, kas mums patiesi ir nepieciešams. Tāpēc, ka Viņš ir mūsu Radītājs un Glābējs, Viņš labāk par mums zina, kas mums ir vajadzīgs. Tieši tāpēc, atbildot uz lūgšanām, Viņš dod mums to, ko paši pat nespējam lūgt.

Galū galā, mūsu attiecības ar Dievu lūgšanās ir uzticēšanās jautājums. Vai mēs uzticamies Viņam tik pilnīgi, lai atdotu dzīvi pilnībā Viņa rokās bez vismazākās vilcināšanās? Vai uzdrošināmies Viņam lūgt to, ko tikai Viņš var mums dot, ticot, ka Viņš mums dos to, kas mums nepieciešams Viņa paredzētajā laikā? Tas darbosies tikai tajā gadījumā, ja pazemosimies zem Viņa varenās rokas, uzticoties tam, ka Viņš ir labs; uzticoties, ka Viņš mūs dzird; uzticoties, ka Viņš ir gatavs sniegt atvieglojumu un ka Viņam ir tūkstoš veidu, kā mums palīdzēt, kuri mums pat nevar ienākt prātā. To piedzīvoja daudzi cilvēki, kas dzīvoja Bibeles laikos (2. Moz. 14: 13, 14; 2. Laiku 14:10–12; 20: 15, 29; Lk. 1: 46–55) Kad šie ļaudis saskārās ar nepārvaramiem izaicinājumiem un grūtībām, Dievs dāvāja viņiem palīdzību un sniedza risinājumu, kuru, cilvēci domājot, nebija iespējams sagaidīt.

DROŠĪBA VIŅA MĪLESTĪBĀ

Kad lūdzam, mēs speram soli ticībā, uzticoties, ka Dievs par mums rūpējas, pamatojoties uz Saviem apsolījumiem. Kad saskaņojam dzīvi ar Viņa gribu, mēs ieaicinām Viņu savā darbā, savā ģimenē, savās draudzības attiecībās, savā laulībā, savu bērnu audzināšanā. Mums nav jāatrodas draudzes namā, lai lūgtu Dievu. Varam to darīt, esot ceļā, mazgājot traukus vai veļu. Varam to darīt, sēžot pie datora vai savā darbavietā. Varam to darīt ļoti īpašā veidā, iekļaujot noteiktu, īpašu laiku Dievam.

Lūgšana mūsos kultivē sirds attieksmi, kas pazīst un atzīst Dieva varenību un mīlestību. Tāda lūgšana spēj izmainīt cilvēka izturēšanās veidu. Patiesībā, tā var izmainīt visu dzīvi, jo māca uzlūkot Dieva raksturu un paļauties uz Viņa izvēlēto laiku, kad atbildēt uz mūsu lūgšanu. Šāda lūgšana dāvā ļoti nepieciešamu jaunu perspektīvu, kuru iegūstam tikai tad, kad skaidri saredzam Dievu tādu, kāds Viņš ir. Atrodoties Dieva klātbūtnē, saņemam jaunu spirtumumu savai dzīvei. Tas stiprina ticību, iedod cerību, māca svinēt Dieva pārbagāto žēlastību. Tas iedrošina un dāvā svētu uzdrīkstēšanos tuvoties Dievam. Izjūtot prieku par savu vareno Radītāju un mīlošo Glābēju, tiekam atbrīvoti no alkām pēc materiālām lietām vai vēlmes iegūt ko tieši savam labumam.

Grēks mudina mūs skatīties horizontāli – uz šīs pasaules lietām, bet viss ir atrodams tikai vertikālē, kas rodama Dieva tuvumā.

MŪSU TĒVS...

Iespējams, šis ir viens no svarīgākajiem un brīnišķīgākajiem aspektiem, kādu Jēzus vēlējas mums iemācīt lūgšanā “Mūsu Tēvs”. Tā ir lūgšana, kas diemžēl daudziem kļuvusi tikai par vārdu plūdiem. Tā ir pārvērsta par bezdomu rutīnu, jo mēdzam to atkārtot, nedomājot līdzī. Tomēr, ja mēs lūgtu šo lūgšanu apzināti un ar mērķi, tā kļūtu par revolucionāru un bīstamu lūgšanu: “Tāpēc jums būs tā lūgt: mūsu Tēvs Debesīs! Svētīts lai top Tavs Vārds. Lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes. Mūsu dienišķo maizi dodī mums šodien. Un piedodi mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem. Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna. Jo Tev pieder Valstība, spēks un gods mūžīgi. Āmen.” (Mt. 6:9–13)

Tikai tad, kad fokuss būs vērst uz to, lai darītu Dieva gribu, veicinot Viņa valstības atnākšanu, pielūdzot Viņa vārdu, priecājoties par to, kas Viņš ir un ko Viņš pārstāv, mēs spēsim kļūt līdzīgāki Viņam: piedot tiem, kas ir mums darījuši pāri; būt spējīgi pārvarēt kārdināšanas, saņemot no Viņa visu, kas mums nepieciešams, lai dzīvotu Viņam patīkamu dzīvi un lai tā būtu par svētību citiem.

Ja liksim Dievu pirmajā vietā, ja Viņš būs mūsu dvēseles ilgas, ja Dievs būs mūsu sirdsprieks un ja Viņš paplašinās mūsu prāta apvāršņus, mums vairs nebūs, par ko raizēties. Ja pieķersimies izpratnei par to, kas Dievs patiesi ir un ko Viņš ir paveicis mūsu labā, tad dzīvosim Dieva bijībā un mūsu lūgšanu ilgas būs atspoguļot kaut daļu no Viņa nesavtīgās mīlestības un tā skaistuma, kas raksturo Dievu. Kad mūsu lūgšanu centrā būs Dievs, varēsim justies droši, ka Viņš, atbildot uz mūsu ilgām, dāvās visu, kas nepieciešams.

(Avots: “Adventist World” 2022/5)

Vineta Krauliņa, AV redakcijas locekle

1. Pētera vēstules 5. nodaļas 10. pantā mums ir apsolīts: “Bet visas žēlastības Dievs, kas jūs Kristū ir aicinājis savā mūžīgajā godībā, tas jūs, pēc īsām ciešanām, pats sagatavos, stiprinās, spēcīnās, darīs pastāvīgus.” Dzīvojot šādā, tik vēlā, mūsu pasaules stundā, mana lūgšana Dievam ir – lai Viņš mūs sagatavo tam, kas vēl priekšā, tam, kas mūs gaida nākošajās 365 dienās! Lai esam stipri ticībā uz Viņu un Viņa palīdzību un padomu katrā brīdī un katrā situācijā! Viņš ir ar mieru to darīt, ja lūgsim! Tas ir mans vēlējums katram lasītājam.

Antra Roze

Lai Tēv patīk manas mutes valoda

“Laimīgu jauno gadu!” vai “Laimīgu Jauno gadu!”?

Pastkartītes un apsveikuma kartītes nu rakstām visai reti, tomēr vēlme rakstiski apsveikt citam citu nebūt nav gājusi mazumā. Tagad sveicam draugus, radus, kolēģus un kaimiņus, sūtot īsziņas, e-pastus vai WhatsApp ziņas, ierakstām vēlējumus Facebook vai citās vietnēs.

Bet kā lai pareizi rakstiski apsveicam cits citu gadu mījā vai

jaunā gada sākumā? Vai pareizi būs rakstīt *Laimīgu jauno gadu!* vai *Laimīgu Jauno gadu!*?

Jāteic, ka pareizi ir abi veidi.

Ja, rakstām “Laimīgu jauno gadu”, tad vēlām laimīgu visu nākamo gadu. Šādā gadījumā nav pamata vārdu “jauno” rakstīt ar lielo sākumburtu, jo vārds “jauno” šeit lietots sugas vārda funkcijā.

Tomēr nebūtu iebildumu arī pret vārda “jauno” rakstību ar lielo sākumburtu, šādi vārdam piešķirot īpašvārda funkciju. Ar lielo burtu noteikti rakstāms svētku nosaukums *Jaungada diena*.

Tad nu laimīgu jums visiem jauno un Jauno gadu!

LŪGŠANA BEZ ROBEŽĀM

Vairāk nekā divus gadus mūsu draudze un lūgšanu grupa lūdza par draudzes māsu Vitu Ozoliņu un viņas meitiņu Sāru. Meitenīte pēkšņi saslima, un ārsti viņai noteica ļoti nopietnu diagnozi.

Daina Sproģe: Vita, pastāsti, lūdzu, kad Sāra saslima un kā uzzināji diagnozi?

Vita Ozoliņa: Sārai bija seši ar pusi gadu, un viņa mācījās 2. klasītē. Skaidri atceros, it kā tas būtu noticis vakar. Bija skaists un saulains 2020. gada 6. novembra, piektdienas, rīts. Tad arī mūsu piedzīvojums sākās.

No rīta plkst. 10.00 bija pieraksts pie ģimenes ārsta. Vēl tajā rītā paspēju Sāru aizvest uz skolu, kur viņa ar prieku devās, lai satiktu savus skolotājus un klasesbiedrus. Tad biju ieplānojusi Sāriņu izņemt no skolas uz stundiņu, lai dotos pie ģimenes ārsta uz konsultāciju, un pēc tam vest atpakaļ uz skolu. Kad satikām ģimenes ārstu, viņam pietika uzdot tikai dažus jautājumus un apskatīt Sāriņu, lai saprastu, ka te lieta ir nopietna. (Man viņš neko sīkāk neteica.)

Pēc apskates ārsts sacīja, ka Sārai ir nepieciešamas vairākas pārbaudes un asinsanalīzes, lai noteiktu precīzu diagnozi. Lai to izdarītu, jādodas uz

vietējo slimnīcu. Manā acu priekšā to arī sazvanīja un sarunāja, lai uzņemtu Sāriņu bērnu nodaļā. Tad ģimenes ārstam jautāju: “Varbūt varu aizvest Sāriņu vēl atpakaļ uz skolu, lai pabeidz iesākto, un uz slimnīcu varam doties uzreiz pēc tam?” Nepavisam nebiju gaidījusi tādu ārsta reakciju – viņš teica, lai negaidu un lai vedu Sāriņu uzreiz uz slimnīcu, jo ātrāk to izdarīšu, jo ātrāk varēs sākt bērna ārstēšanu. (Es pat nenojautu, kas ar to bija domāts.)

Tad nu tā arī darīju – aizvedu Sāriņu uz vietējās slimnīcas bērnu nodaļu, kur mūs jau gaidīja. Tika veiktas asinsanalīzes, un tad sākās

Iegāju atsevišķā telpā, kur noritēja sarunas ar medmāsām. Atceros, ka pirmais, ko man teica, lai es tikai neuztraucos, jo Sārai ir atklāta akūta leukēmija, bet tas viss ir ārstējams un tiek dota 98% iespēja izārstēties. Pirmie brīži pēc tādām ziņām ir neiedomājami. Pat grūti aprakstīt visas izjūtas un emocijas.

D. S.: Kad Tu vērsies pie Dieva? Vai uzreiz lūgšanās iesaistīji arī citus?

V. O.: Pēc šādas diagnozes saņemšanas gribēju novērsties no visiem un paturēt šīs grūtības pie sevis, nevienam nesakot, jo vēl pati tā īsti neaptvēru, kas notiek. Biju

rezultātu gaidīšana. Pagāja pāris stundas. Tad bērnu nodaļas vecākā māsa ienāca palātā un teica, ka nepieciešamas papildu asinsanalīzes, lai īpaši ar kurjeru tās nosūtītu uz specializētu Londonas slimnīcu precīzākām pārbaudēm. (Man nepateica, ka tā ir onkoloģijas slimnīca.) Pēc vairākām stundām beidzot tika saņemti asinsanalīžu rezultāti. Bērnu nodaļas vecākā māsa un citas māsiņas ienāca palātā, atnesa daudz dažādu mantiņu Sārai (par labi izturētajām procedūrām) un teica, ka vēlas ar mani parunāt bez bērna klātbūtnes (tajā brīdī nojautu, ka kaut kas nav kārtībā).

Bija jau diezgan pavēls vakars.

pagurusi garīgi, bet tajā pašā laikā palāvos uz mūsu Radītāju, jo zināju, ka tikai uz Viņu var palauties.

Medmāsa man teica, lai kādam piezvanu (draugiem, ģimenei), lai dalos ar šo notikumu, bet es nekādi nevarēju izlemt un teicu, ka man tā īsti nav neviena tuvumā, kam uzticēties. Savai ģimenei Latvijā arī negribēju teikt, jo tajā laikā mana māsa gaidīja mazuli. Man likās, ka šī ziņa var satraukt viņu un ka tas var atstāt iespaidu uz mazuli. Tad nu medmācai nekas cits neatlika, kā izņemt telefonu no manām rokām. Viņa teica: “Pasaki man divu cilvēku vārdus, kam zvanīt! Tu nedrīksti iet cauri šim procesam viena pati! Tev

ir vajadzīgs atbalsts!” Bija jau vēls vakars, ap 21.00, kad piekritu, lai medmāsa piezvana draudzes vecāka sievai un otrai personai – darba kolēģei.

Vēl arvien man likās, ka tas nenotiek ar mani un manu ģimeni. Zināju tikai to, ka tika lūgts par mani un manu ģimeni uzreiz, tikko visi uzzināja. Tā kā tas bija Sabats, tad šī informācija izplatījās ļoti strauji pa visu valsti, visās mūsu SDA draudzēs Anglijā. Latvijā vēl nevienam netiku to teikusi, jo bija jau ļoti vēla nakts. Kad pienāca sestdienas rīts, piezvanīju jaunākajam brālim, lai padalītos ar šo sāpīgo informāciju. Ziņa uzreiz tika nodota Rīgas 1. draudzes Lūgšanu gromam, un kopš šī brīža visas Latvijas draudzes bija iesaistītas lūgšanās.

D. S.: Kā un kad saskatīji, ka lūgšanas tiek uzklaustītas?

V. O.: Jau kopš bērnības tiku mācīta palauties uz Debesu Tēvu un uzticēt visas lietas Viņam. Sajutu Viņa klātbūtni jau no pirmā brīža. Viss tika ātri sakārtots. Jau trešajā dienā pēc diagnozes apstiprināšanas Sāriņa tika nogādāta uz specializētu onkoloģijas

mācības ar ārstēšanos. Arī pārējos mēnešus, ko pavadījām mājās, viņas klases audzinātāja bija sagatavojusi mācību materiālu. Regulāri uzturējām kontaktus ar Sāras klases audzinātāju. Viņa ļoti rūpējās par Sāru – apmeklēja mājās, nesa sveicienu zīmējumus no klasesbiedriem, reiz pat noorganizēja izjādi ar ēzelīti.

Pēc sešu mēnešu ilga pārtraukuma, kad Sāra beidzot bija gatava atgriezties skolā, arī skolai bija jāpagatavoja Sāru uzņemt (ar stingriem noteikumiem). Sākumā uz skolu devās komunikācijas medmāsa, lai veiktu pārrunas ar skolotājiem un izskaidrotu Sāras veselības stāvokli un ārstēšanu, kā arī visu, kas jāievēro pārējo bērnu vecākiem. Vecākiem tika izsūtītas vēstules ar informāciju par to, kā aizsargāt Sāru no citu veidu slimībām (vējbakām, masaliņām u.c.), resp., ja kādam bērnam klasē ir kāda no šīm slimībām, tad viņš nedrīkst apmeklēt skolu, jo tas var kaitēt Sārai. Klases audzinātāja izskaidroja bērniem, kā jāizturas pret Sāru, un piekodināja, lai bērni neizrāda izbrīnu, ka viņai nav matu, jo stipro

Sārai izstrādātu tieši viņas augumam paredzētu ratīnkrēslu, kas būtu izmaksājis tūkstoti un ko es nevarētu atļauties. Vēl kāda organizācija mums piedāvāja Sāras iepriecināšanai dāvanu vai pasākumu par lielu naudas summu. Sapratām, ka uz Disnejlendu tuvākā laikā nevarēsim aizbraukt, tādēļ viņa izvēlējās milzīgu, baltu rotaļu lāci.

D. S.: Kādus ārstniecības posmus un ar kādu rezultātu Sāra Dieva žēlastībā ir pieveikusi šobrīd?

V. O.: Paši grūtākie posmi bija pirmajā ārstēšanās gadā, jo pašā sākumā, kad sākām ārstēšanu, bija laiks, kad Sāriņa nevarēja pastaigāt. Bija vairākas asins pārliešanas, viņai nācās iet cauri ļoti sāpīgām injekcijām un procedūrām, pēc kurām tad arī viss spēks pazuda. Ļoti bieži meitiņai veica muguras punkciju ar ķīmijterapiju mugurkaulā. Tika veiktas divas operācijas krūšu kurvja rajonā – ievietots speciāls implants (katetrs), kas savienots ar galveno sirds artēriju. Tikai caur to bija iespējams paņemt asinsanalīzes un veikt ārstēšanu. Pirmais ārstēšanas

slimnīcu Londonā, kur tika veikta biopsija, lai noteiktu precīzāku slimības paveidu un veiktu pareizu ārstēšanu.

D. S.: Vai Dieva “palīdzības programmā” bija iesaistīta arī skola, klase un tās audzinātāja? Kādas bija prasības skolai, lai Sāra varētu atgriezties pie mācībām?

V. O.: Debesu Tēva klātbūtnē bija jūtama visu laiku. Tā kā tas viss notika Covid-19 pandēmijas laikā, tad pirmos 6 mēnešus Sāriņa nedrīkstēja apmeklēt skolu intensīvās ķīmijterapijas un novājinātās imūnsistēmas dēļ. Jau pirmajās 10 dienās, ko pavadījām Londonas slimnīcā, Sārai bija iespēja apvienot

zaļu dēļ viņa tos īslaicīgi zaudēja.

Kad Sāriņa jau jutās stiprāka, tad sāka pamazām apmeklēt skolu uz vairākām stundām. Ja viņa jutās sagurusi, tad drīkstēja atpūsties savā klasē uz speciāli viņai nopirkta pupu maisa, ko neviens cits bērns izmanto nedrīkstēja. Sākumā Sāra to izmantoja katru dienu. Skolotāji bija pretimnākoši un atbalstīja it visā.

D. S.: Tas ir ļoti uzmundrinoši! Pie mums smagi slimu bērnu atbalstam tiek rīkoti dažādi pasākumi, akcijas. Vai arī jūs saņēmāt kādu labdarības organizāciju atbalstu?

V. O.: Netiku atbalstu lūgusi, bet kāda organizācija iesaistījās, lai

posms neizdevās, jo slimība bija stiprāka par ķīmijterapiju, bet tas mūs neapturēja cīnīties. Turpinājām otro ārstēšanās posmu ar stiprāku ķīmijterapiju, kuras rezultātā Sāriņa zaudēja matus otro reizi.

Es jau biju pagurusi no visa, redzot, kam mans bērns iet cauri, kādām sāpēm. Apzinājos, ka tik daudz cilvēku lūdz par mana bērna veselības stāvokli un ka nedrīkstu padoties, gribēju turpināt atbalstīt meitiņu šai grūtajā laikā.

Pēc otrā intensīvā ķīmijterapijas kursa tika veikta atkārtota kaulu smadzeņu biopsija, kura atkāja, ka rezultāti ievērojami uzlabojušies

¹ T. i. 2022. gada oktobrī, kad notika šī saruna.

un ka sliktās vēža šūnas iznīcinātas. Beidzot pienāca laiks sākt uzturošo ķīmijterapiju divu gadu garumā, ko pārciest ir vieglāk. Šobrīd turpinām ārstēšanos ar ikdienas ķīmiju (dzeramā veidā, kā arī reizi mēnesī ir intravenoza ķīmija un ik pa trīs mēnešiem – mugurkaula ķīmija).

Sāriņai tagad ir atauguši skaisti, lokaini mati, pat tonis ir citādāks. Mums jau tika sacīts, lai nenobīstos, ja mati ataug citādākā krāsā, tas ir normāli, saņemot ķīmijterapiju. Ikdienā Sāra dodas uz skolu, satiek draugus un brauc ar velosipēdu. Vēl reizi nedēļā tiek ņemtas asinsanalīzes, lai kontrolētu organisma spēju pārstrādāt ķīmiju tā, lai tas nebūtu bīstami bērnam. Vairs nelietojam ratiņkrēslu, ko iepriekš bieži nācās izmantot.

D. S.: Vai Sāra zina, ka par viņu un Tevi lūdz tik daudz cilvēku?

V. O.: Sāriņai pateicu, ka ļoti, ļoti daudz cilvēku lūdz par viņu un mani daudzās pasaules valstīs, lai mums pietiek spēka un izturības iziet tam visam cauri. Šī ziņa ir nonākusi ne tikai Latvijā un Anglijā, bet arī Amerikā, kurp to aiznesa Anglijas draudzes locekļi. Pat bērni lūdz par Sāriņu. Sāra bija ļoti aizkustināta un pārsteigta. Es pastāstīju, ka Dievam visas lietas ir iespējamās un ka lūgšanas tiek uzklautas.

D.S.: Vai arī viņa pati lūdz Dievu?

V.O.: Jā, Sāriņa arī pati vakaros lūdz.

D. S.: Ko Tu jūti, zinot, ka Tu un Tavs bērns ir tik daudz valstu cilvēku lūgšanu rokās?

V.O.: Es jūtos īpaša, zinot, ka par mums lūdz tik daudzi. Nejūtos viena, šajā laikā ir saņemts tik daudz svētību! Aprīņojami ir redzēt, kā Sāriņas veselības stāvoklis uzlabojas, parādās vairāk enerģijas, laba apetīte un veselīgs izskats. Siltajos mēnešos reizi pa reizei braucām ar autobusu, zināju, ka Sāriņa ilgi nevarēs nostāvēt un ka nāksies kādam lūgt atbrīvot sēdvietu (kas varētu šķist dīvaini – kāpēc bērns, kas labi izskatās, nevar nostāvēt). No malas cilvēkiem likās, ka Sāra ir veselīgs bērns. Sāriņa vienmēr ir dzīvespriecīga un smaidīga, pat tad, ja iet cauri sāpīgam posmam. Kā taurenītis lidinās apkārt!

Mani iepriecina un stiprina tas, ka mūs mīl tik daudzi un ka Debesu

Tēvs mūs sargā katru dienu! No sirds pateicos ikvienam lūdzējam!

D. S.: Jā, ar smaidu visu izturēt var tikai Dieva žēlastībā. To apliecina fotogrāfijas – Sāra pēc punkcijas slimnīcā sāpošu kājiņu dēļ nevar aiziet līdz mājām, jāaizņemās iepirkumu ratiņi utt. Ar smaidu uzsākts jaunais mācību gads, un arī Ogres draudzē viņa ir priecīga.

Tagad nopietni slimo arvien vairāk ļaužu – gan pieaugušie, gan bērni. Cilvēki saka: “Tāds laiks!” **Kāds būtu Tavs padoms vai ieteikums tiem, kuri uzzina smagu diagnozi sev vai tuviniekiem?**

V.O.: Pēdējā laikā tiešām ir daudz saslimšanu ar ļoti smagām un pat nērstējām slimībām. Man vislabāk palīdz un dod spēku tas, ka zinu – Debesu Tēvs ir solījis par mums rūpēties, neskatoties uz to, kas notiek apkārt. Viņš nekad neliks smagāku nastu par to, ko varam panest. Mums ir zināms, ka Bībelē aprakstīti pēdējo laiku notikumi, ciešanas un slimības. Mums patiešām viss ir jānoliek Dieva rokās ar palāvību no visas sirds, ka Viņš ir solījis paņemt mūsu raizes uz Sevi.

Dievs ir visuvarēns un palīdz, kad esam paguruši un vāji. Zinu, ka ir grūti, ja saskaramies ar smagām problēmām mūsu dzīves ceļā, bet neaizmirsīsim, ka Debesu Tēvs to visu redz un kārtu, pat ja notiekošais nesaskan ar to, ko esam domājuši vai ieplānojuši.

Lūgšim viens par otru un tieksimies tuvāk Viņam! Visas rūpes un bēdas uz šīs zemes reiz beigsies, un tiks atvērti jauni vārti uz kaut ko tik brīnišķīgu, kas vienkārši tiks izjust šīm nepatīkajām un sāpīgajām atmiņām. Debesu Tēvs mūs mīl un gaida, lai atveram savu sirdi Viņam.

Paldies par atbalstu intervijas tapšanā Rasai Melngalvei!

*Sagatavoja Daina Sproģe,
Tukuma draudze*

Helvi Rancāne,

Rīgas 1. draudze:

Ir liels prieks stāstīt par Dieva brīnišķīgajiem darbiem – par to, kā Dievs parāda mīlestību, un par atbildēm, kādas saņemam uz lūgšanām. Tas ir arī viens no izaugsmes grupas uzdevumiem – ne tikai stiprināt sadraudzībā citam citu, dalīties pieredzē, uzņemt Vārda gaismu, bet arī piedzīvot, ka Dievs dzird un atbild.

Šo atbildi ir ļoti daudz, un tās ietver visas dzīves jomas. Mēs lūdzam par savu sirdi un dažādās situācijās redzam, ka tā mainās. Lūdzam, lai katru dienu varētu būt kādam par svētību, un piedzīvojam, ka pat uz ielas Dievs dod iespēju būt noderīgam priekš kāda.

Galvenā kalpošana, protams, ir mūsu ģimenē. Redzam, kā Dievs, atbildot uz lūgšanām, darbojas pie mūsu bērniem, tuviniekiem, viņus tuvinot Sev, dāvājot žēlastību un svētību. Tas ir brīnums, bet Dievs ir brīnumu Dievs!

Mēs lūdzam par dažādu cilvēku dziedināšanu, un Dievs atbild Savā spēkā, pēc Sava labā un žēlīgā prāta. Arī miega problēmas esam likuši Debestēva rokās, un Viņš ir sakārtojis miegu kādam brālim. Lūdzam arī par attiecībām, un Dievs pamazām dziedina. Lūgšanas ir arī par praktiskām lietām, piem., par mūsu mājas nodošanu ekspluatācijā, kur, ja Dievs ar Savu vareno roku nebūtu vadījis, tas nenotiktu. Lūdzam arī par visu, kas notiek Latvijā un pasaulē, un zinām, ka Dievs darbojas!

Tā varētu stāstīt un stāstīt, bet jādod vieta arī citiem. Vēl tikai viena lieta. Ir kāda ļoti ātri atbildēta lūgšana. Iesākot grupas tikšanos, lūdzam pēc Kristus klātbūtnes un katru reizi piedzīvojam, ka Viņš nāk mūsu vidū ar Savu iepriecinājumu, ar ticības stiprinājumu, ar samīlošanu un atbildēm uz svarīgiem jautājumiem.

Par to visu lai slavēts ir mūsu Brīnišķīgais un Visuvarēnais Dievs!

Vineta Krauliņa,

Rīgas 1. draudze

Mūsu Izaugsmes lūgšanu grupiņā piedalās 29 cilvēki gan no draudzes, gan interesenti, kuri nav mūsu draudzes locekļi. Tā kā grupiņa notiek ZOOM vidē, tai pievienojas cilvēki gan no Anglijas, gan Vācijas, gan ASV un citām vietām.

Pamatā grupā notiek materiālu izpēti, kas palīdz mums kļūt stiprākiem lūgšanu kareivjiem. Šie materiāli tiek ierakstīti un publicēti mūsu WhatsApp grupiņā. To darām tādēļ, ka ne vienmēr visiem ir iespējams piedalīties klātienē, īpaši, ja dalībnieks ir no otras zemeslodes malas un citas laika zonas.

Papildus Dieva Vārda studijām mēs, protams, aizlūdzam cits par cita īpašām vajadzībām. Viena no šādām vajadzībām radās pagājušā

gada oktobrī, kad Floridai tuvojās viesuļvētra. Viena no mūsu grupiņas dalībniecēm ar vīru un mazo meitiņu dzīvo tieši šajā štatā. Ģimene piedzīvoja lielu satraukumu, jo bija paziņots, ka kuru katru brīdi pilsētiņā, kurā viņi dzīvo, tiks izsludināta trauksme un ka visiem būs jāevakuējas. Bija jau noteikts, ka viesuļvētra šai pilsētiņai ies pāri un ka evakuēšanās būs obligāta. Māsa, kura uzticēja mums šo lūgšanu vajadzību, bija noraizējusies, domājot, kā naktī evakuēties ar mazu bērnu. Turklāt ģimene šajā vietā dzīvo nesen un viņu rīcībā nav automašīnas. Atrast svešā vietā automašīnu, kura būtu gatava uzņemt trīs cilvēku ģimeni šķita neiespējami, jo katrs jau evakuējoties vēlas paņemt līdzi iespējami daudz mantu...

Šī situācija ir pierādījums tam, kā Dievs uzklaua vienkāršas, nespēkā izteiktas, bet sirsnīgas lūgšanas. Mēs no sirds aizlūdzām par mīlo ģimeni, par mammu, kura bija visvairāk satraukusies meitiņas dēļ, un par visu

šo dramatisko situāciju. Viesuļvētra tuvojās strauji, bet notika brīnums. Apkārtne gan bija postījumi, bet pie šīs pilsētiņas, to nesasniedzot, vētra pagriezās un devās citā virzienā. Visa pilsētiņa tika pasargāta gan no postījumiem, gan arī no evakuācijas. Tas gan šai mātai, par kuru lūdzām, gan mums pašiem bija tāds "Ooo!", tāda Dieva vienreizējās varenības, laipnības un žēlastības atklāsmē. Kāds var teikt: "Nu, jūs jau tikai pāris reizes palūdzāt, tā var būt tikai un vienīgi sagādīšanās." Bet mums, kas lūdzām, un māsīnai, kura tur dzīvo, tā nebija sagādīšanās, bet viens no lielajiem Dieva brīnumiem – kā kad Viņš pasaka jūrai: "[...] līdz šai vietai tu plūdisi, bet ne tālāk [...]" (Īj. 38:11)

Tas ir arī apliecinājums, ka mūsu lūgšanām nav jābūt sarežģītām, bet teiktām no sirds. Ne skaistiem vārdiem, bet sirds lūgšanas pazemībā un nespēcībā izteiktai. Tad piedzīvojam, kā Dievs mūsu nespēkā varens atklājas. Par to mēs Viņu slavējam un no sirds pateicamies! Āmen.

Anitra Roze,

Rīgas 1. draudze

Rīgas 1. draudzē Lūgšanu groza kalpošana tika uzsākta divtūkstošo gadu vidū pēc toreizējā draudzes mācītāja Viļņa Latgala ierosinājuma. Viņš Lūgšanu groza ideju atveda no viesošanās kādā ārvalstu draudzē.

Vilnis Latgalis atceras: "Ir jauki, ka ceļojot varam iepazīt dažādas zemes, draudzes, cilvēkus, brāļus un māsas. Tā arī man 2000. gadu vidū, esot Anglijā, bija iespēja apmeklēt kādas draudzes un piedalīties dievkalpojumos. Vienā no draudzēm mani ļoti uzrunāja un iedvesmoja tieši lūgšanu kalpošana. Lūgšanas tika ieliktas grozā, grozs tika nests draudzes priekšā, lūgšanu vadītājs tās izlasīja un tad draudze

par tām lūdza. Tas bija laiks, kad kalpoju Rīgas 1. draudzē. Mums bija tāds atmodas laiks un vēlme piedzīvot vēl vairāk Dieva svētību, un tad es piedāvāju draudzei veidot šādu kalpošanu, kur cilvēki var pieteikt savas aizlūgšanu vajadzības un kur šie lūgumi tiek nesti Dieva priekšā. Jo ir tāda pārliecība – ja daudzi lūdz, tad Dievs atbild īpašā veidā. Tā nu šī kalpošana turpinās joprojām. Esmu piedzīvojis prieku, apmeklējot citas Latvijas draudzes un redzot, ka arī citur šāda kalpošana ir iekļauta dievkalpojumos, ka cilvēkiem ir vajadzības, par kurām aizlūgt, un ka draudzes to labprāt dara, piedzīvojot svētības. Tā ir viena no kalpošanām, kas atmodina draudzē lūgšanu garu un vēlmi iestāties citam par citu. Arī Bībeles teksts 1. Tim. 2:1–3 to apliecina: "Tad nu es pamācu tevi vispirms turēt lūgšanas, pielūgšanas, aizlūgšanas, pateicības lūgšanas par visiem cilvēkiem, par valdniekiem un visiem, kas ir augstā amatā, lai mēs dzīvotu mierīgu un klusu dzīvi visā dievbijībā un cienībā. Tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja, priekšā."

Arī pats esmu guvis svētības no šīm aizlūgšanām. Brīžos, kad manā dzīvē

bija īpašas vajadzības un draudze lūdza, piedzīvoju, kā Dievs atbildēja.

Novēlu, lai šāda veida kalpošanas ietu plašumā. Dievs neļūtas traucēts, kad pie Viņa griežamies, gluži pretēji – Dievs gaida, lai mēs nāktu pie Viņa ar savām vajadzībām, vērstos pie Viņa kā sava vienīgā Palīga un Drauga."

Nu šī kalpošana jau ir kļuvusi par stabilu un neatņemamu dievkalpojuma daļu. Aizlūgšanu

"Tad nu es pamācu tevi vispirms turēt lūgšanas, pielūgšanas, aizlūgšanas, pateicības lūgšanas par visiem cilvēkiem, par valdniekiem un visiem, kas ir augstā amatā, lai mēs dzīvotu mierīgu un klusu dzīvi visā dievbijībā un cienībā. Tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja, priekšā."
(1. Tim. 2:1–3)

vajadzības un pateicības Lūgšanu grozam tiek iesūtītas gan caur mūsu draudzes mājaslapu *centradraudze.lv*, gan ar draudzes locekļu starpniecību, gan arī vienkārši uzrakstītas uz lapīnas un ieliktas grozā pirms dievkalpojuma. Lūgumi, pateicības un vajadzības ir visdažādākās – tieši tik dažādas, cik dažādi esam mēs paši un mūsu dzīves gaitas. Visbiežāk tie ir lūgumi pēc dziedināšanas, palīdzības operācijās un pēc tuvinieku glābšanas. Bet tiek izteiktas arī aizlūgšanas pēc miera un Dieva klātbūtnes tiem, kuri zaudējuši mīļos, par tiem, kam nepieciešama palīdzība dzīvesvietas vai darba atrašanās, par apsardzību ceļā, par atbrīvošanu no atkarībām un vēl, un vēl. Ir prieks, ja saņemam arī kādu atgriezenisko saisti – vai lūgšana ir atbildēta vai arī jāturpina lūgt.

Patī personīgi piedzīvoju draudzes lūgšanu spēku kādā reizē, kad mans dēls vēl bija maziņš. Viņam bija nopietnas problēmas ar austiņu. Pēc vairākkārtējiem vidusauss iekaisumiem ausī sāka krāties šķidrums (neprātīšu pateikt medicīniski pareizi), un ārsts brīdināja, ka varētu būt nepieciešama

operācija. Liku vajadzību draudzes Lūgšanu grozā. Draudze lūdza, un dēliņš tika dziedināts. Jāteic, ka tolaik biju pavisam jauns draudzes ģimenes loceklis un mani tas ārkārtīgi stiprināja.

Lūgšanu kalpošanā iesaistās vairāki draudzes kalpotāji. Pamatā tās ir māsas, bet ir arī daži brāļi. Tiek nolasīts izvēlēts Bībeles apsolījums, vajadzības un pateicības un tad draudze tiek aicināta lūgt. Dažkārt lūgumi un pateicības tiek uzreiz iesaistītas lūgšanā. Katrs kalpotājs izvēlas veidu, kādu Dievs liek viņa sirdī. Bet ar to viss nebeidzas! Ir lūgšanu kalpotāju komanda, kura visu turpmāko nedēļu paliek lūgšanu sardzē par izteiktajām vajadzībām.

Šī ir patiešām brīnišķīga kalpošanas iespēja, kas stiprina un paceļ gan kalpotājus, gan visu draudzi, gan, jo īpaši, cilvēkus, par kuriem tiek aizlūgts. Ticu, ka caur Lūgšanu grozu Dievs dara varenas lietas. Turklāt tā ir brīnumjauka iespēja iesaistīt kalpošanā jaunos draudzes locekļus, palīdzot viņiem piedalīties Dieva darbā un piedzīvot Viņa spēku.

*Katrīna
de Almeida-Sequeira,*

Rīgas 3. draudze

Rīgas 3. draudzē

Lūgšanu grozs darbojas vairāk nekā 3 gadus. Šādu lūgšanu kalpošanu aizsāka mūsu māsa Zigrīda, caur kuras dedzību, sirsnīgajām un neatlaidīgajām lūgšanām Dievs ir īpaši svētījis mūsu draudzi un katru no mums.

Ikviens tiek aicināts uzrakstīt un Lūgšanu grozā ielikt savu vajadzību un pateicību. Kopīgi mēs lūdzam par savu draudzi, lai tā varētu augt, lai mēs varētu būt par svētību savā apkārtnē, lūdzam pēc Svētā Gara,

lūdzam par mūsu mīļajiem, kuri nav vēl atgriezušies pie Dieva, par slimības skartajiem, lūdzam cits par citu, par katru izteikto vajadzību, un vienmēr izskan pateicības. Dievs ir piecēlis no slimības gultas, dāvinājis vajadzīgo darbu un spēku strādāt, atrisinājis finanšu problēmas, atvedis uz jauniešu attiecību semināru 15 jaunus cilvēkus, kad vēl pēdējā brīdī likās, ka nebūs neviena. Šeit minu dažus piemērus, ko arī pati esmu piedzīvojusi.

Tā kā pēdējā laikā mūsu draudzīte arvien sarūk, mūsu lūgšana ir, lai Dievs neļautu tai pavisam izdzist, bet svētītu ar atmodu, lai mūsu draudze varētu augt un plaukt, un būt par glābšanas svētību cilvēkiem šeit. Pateicamies katram, kurš kaut reizi arī savās lūgšanās pieminēs mūsu draudzi!

Agris Bērziņš, Veselības lappusītes veidotājs

*Jaunajā gadā AV lasītājiem
novēlu: “Paļaujies uz To
Kungu no visas sirds un
nepaļaujies uz sava prāta
gudrību, bet domā uz To
Kungu visos savos ceļos, tad
Viņš darīs līdzenas tavas
tekas. Neliecies sev pārmērīgi
gudrs esam, bet bīsties To
Kungu un vairoies no ļauna.
Tās būs zāles tavai miesai,
kas dziedina, un atspirdzinās
tavus kaulus.”
(Sal. pam. 3:5–8)*

*Lai jaunajā gadā, paļaujoties
uz To Kungu no visas sirds,
domas vēršot uz augšu
un dzīvojot Dieva bijībā,
piedzīvojam dziedināšanu un
atspirdzinājumu katrā dzīves
jomā!*

Estere Neimane

Tullio Agnis Bērziņš

AICINĀJUMS UZ VIENKĀRŠĀKU DZĪVI – MAZĀK IR VAIRĀK

Estere Neimane – Vīnes Universitātē studējusi uztura zinātni. Kopš tā laika viņa ir veselības žurnāla “Leben und Gesundheit” autore un vada veselības nodarbības dažādās Austrijas pilsētās.

Ja mājā ienāktu mans vectēvs, kurš ir dzimis 1890. gadā, viņš nespētu tik viegli orientēties ne manā māsaimniecībā, ne manā darba istabā. Šodienas paaudzei ir daudz vairāk iespēju veidot savu darba vidi un privāto dzīvi, taču vienlaikus dzīve ir kļuvusi sarežģītāka. Ir jāspēj pārzināt tik daudzus mūsdienu komunikācijas rīkus. Ir tik daudz mašīnu un ierīču, kuras spēj veikt sarežģītas darbības, ka nespējam vien izdomāt, ko tās vēl varētu paveikt mūsu labā.

Patiesībā, šiem mūsdienu tehnikas sasniegumiem vajadzētu mums dāvēt vairāk laika sev. Kad pabeigšu rakstīt šo rakstu, man tas nebūs jāpārraksta tīrrakstā uz papīra, man to nevajadzēs likt aploksnē un nest uz pastu, lai nosūtītu galvenajam redaktoram. Es varēšu palikt sēžam biroja krēslā un nosūtīt to caur e-pastu. Ja redaktors vēlas, viņš jau pēc dažiem mirkliem to var atvērt un izlasīt savā datorā.

Ko darīt ar ietaupīto laiku? Man jābūt nomodā par savu laiku, veselību un domām. Es nevēlos ienirt nākamajā darbībā gluži kā sprinta peldētājs atkal un atkal ienirst ar galvu aukstajā ūdenī. Es vēlos brīvību – un par laimi to varu atļauties – pati strukturēt savu darba laiku. Tā vietā, lai atļautu ikdienas steigai mani pārņemt savā varā, es apzināti izvēlos uzņemties atbildību par savu ikdienu. Pēc pāris stundām pie datora es izvēlos darbu dārzā vai virtuvē. Ik pa laikam ir vajadzīga

arī pastaiga dabā. Šis ir laiks, kad pārdomāt dažādas lietas.

Lielākā daļa cilvēku dzīvo ārpus saviem “aktīviem”¹. Runa nav tikai par naudu un patēriņu, bet arī par laiku, pārtiku un atpūtu. Runa nav par askētismu, bet gan par vienkāršu dzīvi, iztiekot bez liekā, ar ko mums taču patiesībā ir tik grūti tikt galā.

Pārāk daudz kilogramu izraisa elpas trūkumu. Kāpēc es izvēlos tik daudz ēst? Jau ilgu laiku esmu nolēmusi zaudēt dažus kilogramus. Jā, šad un tad varu atļauties kādu ķirbju pīrāgu ar putukrējumu, taču rīt man desertā būs ābols un es to vienkārši izbaudīšu, jo ik pa laikam kāda augļu diena nāk par labu manai veselībai. Kāpēc neizvēlēties zāļu tējas dienu? Tāda diena arī man nāktu par labu, un bez tam es vēl piedzīvotu prieku, uzvarot savu apetīti.

Uzkopjot māju, ir labi ieskatīties skapjos. Kas tik tur nav sakrājies! Kāda pārpilnība! Izrādās, ka šo jauko apģērba gabalu kādu gadu jau neesmu valkājusī. Kāpēc gan to neizmazgāt un neatdot kādam, kuram tas ļoti noderētu? Tā rīkojoties, tu sapratīsi, ka skapī vēl aizvien ir pietiekami daudz, no kā izvēlēties.

No kā vēl es varu atbrīvoties, lai dzīvotu vienkāršāku dzīvi? Kā tev gāja vakar vakarā pirms aizmigšanas? Es personīgi biju noraizējusies un satraukusies par nākotni. Automašīnai ir jau diezgan daudz gadu, mājas jumtam būtu nepieciešams remonts. Ziema vēl ir gara, un malkas krājumi iet uz beigām. Tas viss maksā naudu. Kur lai to dabūju? Kā ar to visu tikt galā? Un

tad vēl atcerējos pagātnei, kādu kļūdu, kuru toreiz pieļāvu.

Bailes un bažas par nākotni un kavēšanās pagātnē laupa spēkus un laiku tā vietā, lai vienkārši dzīvotu tagadnē. Patiesībā, tikai tagadnē jau arī ir iespējams dzīvot. Vai esmu kādreiz kaut ko spējusi mainīt pagātnē vai kaut ko paveikt jau nākotnē? Atbilde ir vienkārša: es varu dzīvot tikai tagadnē. Es varu tikt galā ar šodienu, un šāda attieksme dod man spēku.

Vienkāršojot savas domas, varu atbrīvoties no liekas nastas. Pārāk daudz nedomājot par to, ko nevaru mainīt, es katru rītu varu vienkārši sagaidīt jauno dienu, sauli, kas atkal uzlēks. Pat ja laiks būs apmācies, es zināšu, ka tā tomēr ir aiz mākoņiem. Katra jauna diena ir aicinājums vienkārši dzīvot!

Man pašai ir jāveido sava diena vienkāršāka, lai rastu prieku ikdienas vienkāršajās lietās: zieda atvēršanās brīnumā, bērna smieklos, pārsteigtajā darba kolēģa sejā, kad viņu pasveicinu un novēlu labu dienu.

Nekādas mantas man nevar sagādāt dzīvesprieku. Salamana pamācībā 13:7 teikts: “Dažs lielā mantā ir nabags, kaut arī tēlo sevi bagātu esam, un dažs ir tiešām bagāts ar visu savu šķietamo nabadzību.” Ļaujoties katrai vēlmei, cenšoties to piepildīt, ilgtermiņā nespēju būt laimīga. Ne nauda, ne uzslavas, pat ne panākumi nespēj apslāpēt manas ilgas pēc piepildītas dzīves. Patiess prieks rodas no vienkāršas dzīves, priecājoties par dabu, atrodoties draugu lokā un piedzīvojot drošību savā Dievā, Radītājā un Uzturētājā!

¹ Aktīvs – grāmatvedības termins, ar kuru apzīmē uzņēmuma, iestādes naudas līdzekļus un materiālās vērtības, kā arī balances daļu, kas aptver šīs vērtības.

DAUDZŠĶAUTŅAINĀS PIELŪGSMES VISAPTVEROŠĀ DABA EBREJU RAKSTOS: TĀS PRAKTISKAIS IZMANTOJUMS NOBEIGUMS

Ēriks Galenieks, PhD,
Endrūsa Universitātē

Pielūgsmes vietas un iemesli

Ebreju raksti atklāj, ka pielūgsmes var notikt ne tikai mājās (Dan. 6:10) vai vairākas reizes dienā templī, bet arī ārpus fiziskām ēkām dažādās vietās atkarībā no specifiskiem iemesliem. Bez sabata dienām, dažādiem gadskārtējiem svētkiem un svētajām dienām (2. Lk. 8:12, 13; Ecēh. 46:3) bija arī citi iemesli pielūgsmei. Būtībā pielūgsmes garam bija jābūt vadošajam spēkam, kas iedvesmo gan atsevišķas ģimenes, gan visas nācijas nodošanos Jahvem.

Pielūgsmes ģimenē. Pēc Ebreju rakstiem pirmās pielūgsmes reizes aprakstītas notiekam ģimenes lokā vai individuāli. Piemēram, Ādamam, Noam, Ēnoham, Ābrahāmam, Īzakam, Jēkabam, Jāzepam bija tieša individuāla pieredze ar Jahvi. Viņi bija lūgšanu vīri, kas lūdza par citu vajadzībām (1. Moz. 18:23–32; 2. Moz. 32:11–13; 1. Sam. 12:23; Ecēh. 9:6–15). Daniēls lūdza trīs reizes dienā (Dan. 6:13), bet psalmists cēlās nakts vidū, lai slavētu Radītāju Dievu (Ps. 110:62). Sākot ar sentēviem, pielūgsmes kā galvenā bija gan personīga, gan ģimenes nodarbe.

Vairāk nekā divus tūkstošus gadu nebija ne tempļu, ne sinagogu un pielūgsmes vairāk līdzinājās “personīgas nodošanās laikam” vai “pielūgsmei ģimenē”. Sentēvu pielūgsmes iekļāva upurēšanu un lūgšanas, Dieva balsi, kura viņus uzrunāja, un dzīvošanu paklausībā Viņa vārdiem. Pēc iziešanas no Ēģiptes Mozus israēliešu ģimenēm rakstīja: “Un atgādini tos saviem bērniem un runā tos, sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guloties un ceļoties.” (5. Moz. 6:7) Vecākiem bija jāmaca saviem bērniem Jahves likumi un jāizskaidro to svarīgums pielūgsmes kontekstā (5. Moz. 6:7, 9, 20–25; 4. Moz. 15:38–40).

Pielūgsmes templī. Bija dažādi iemesli, kāpēc ģimenes apmeklēja Jeruzalemes templi. Piemēram, astoņas dienas pēc zēna piedzimšanas bija jānotiek viņa apgriezīšanai. Pēc tam puisēna mātei bija jāiet uz templi pienest upuri (3. Moz. 12. nod.). Pirmais jērs vai teļš, kas piedzima katrai avij vai govij, bija jāpienes kā upuris (2. Moz. 22:30). Kad sākās ražas laiks, grozs ar pirmajiem augļiem bija jāpienes Jahvem, un beigās priesteriem tika dota desmitā tiesa (4. Moz. 18:21–32; 5. Moz. 26:5–15).

Reizēm cilvēks izlēma pienest upuri personīga iemesla dēļ. Ar upuri varēja tikt doti un noslēgti solījumi krīzes situācijās (1. Moz. 28:18–22; 1. Sam. 1:10–11). Kad lūgšana bija atbildēta, parasti tika pienests otrs upuris (1. Moz. 35:3, 14; 1. Sam. 1:24, 25). Ja kāds bija izdarījis lielu grēku vai cieta no smagas slimības, arī visi šie bija iemesli upurēšanai, kas bija būtiska pielūgsmes daļa (3. Moz. 4., 5., 13.–15. nod.). Visa upurēšanas sistēma norādīja uz grēka sekām un pielūdzēja atbildību.

Pielūgsmes svētkos un svētajās

dienās. Pielūgsmes Ebreju rakstos vēsta ne tikai par dzīvnieku upurēšanu, tā bija paredzēta, lai atcerētos Dieva varenos darbus. Īstenībā varētu pat izvirzīt apgalvojumu, ka ebreju pielūgsmes bija galvenokārt vērsta uz to, lai atcerētos, cik uzticams Dievs ir bijis pagātnē. To iekļāva gadskārtējos piemiņas svētkos, kuros ietilpa īpaši noteiktas svētās dienas un iknedēļas sabats.

Jāpievērš uzmanība, ka iknedēļas sabats ir nošķirts kā derības zīme un simbolizē visus baušļus (Jes. 56:3–8; Ecēh. 20:12, 20). Tas, kā cilvēks attiecas pret sabatu, norāda, kā viņš attiecas pret pārējiem baušļiem.

Sabata bauslis bija kā barometrs cilvēka garīgajam stāvoklim.

Trīs reizes gadā visi pieaugušie vīrieši devās uz templi svinēt nacionālos svētkus (2. Moz. 23:17; 5. Moz. 16:16): Pashā (tika svinēti aprīlī), Vasarsvētkus (tika svinēti maijā) un Būdiņu svētkus (tika svinēti oktobrī). Parasti vīru pavadīja visa viņa ģimene. Bet, ja ģimene dzīvoja ļoti tālu no Jeruzalemes, viņi vienu vai divus svētkus izlaida (1. Sam. 1:3).

Būtībā svētku laikos visa nācija aktīvi iesaistījās pielūgsmē, tādējādi pielūgsmes templī sasniedza savu augstāko punktu. Simtiem tūkstošu cilvēku sapulcējās Jeruzalemē. Sajusmas gars piepildīja visu un plūda cauri visai lielo svētku atmosfērai, īpaši izceļot Jahves pārdabisko iejaukšanos un Israēla izvešanu no Ēģiptes. Kad pienāca laiks veikt upurēšanu, tempļa koris dziedāja tā harmoniskos skaņdarbus (1. Lk. 23:30, 31).

Pashā laikā katra ģimene ēda pagatavotu jēru un rūgtas zāles, lai izdzīvotu pieredzi, kāda viņu priekštečiem bija pēdējā maltītē pirms iziešanas no Ēģiptes (2. Moz. 12. nod.). Būdiņu svētkos viņi veidoja nojumes no koku zariem un dzīvoja tajās veselu nedēļu par atgādinājumu tam, ka israēlieši dzīvoja teltīs 40 gadus ilgā tuksneša ceļojuma laikā (3. Moz. 23:39–43). Šīs lielās svinības bija kā atgādinājums, ka Dievs viņus izveda no verdzības Ēģiptē un deva viņiem Kānaānas zemi, kā bija to solījis Ābrahāmam.

Katras no šīm trim svinībām ilga nedēļu, bet bija viena diena gadā, kas pilnībā atšķīrās. Tā bija Salīdzināšanās diena, kad visi gavēja un nožēloja grēkus (3. Moz. 16. nod.).

Pielūgsmes sinagogā. Sinagogas kalpošana radās izsūtījuma laikā, pēc pirmā tempļa nopostīšanas, un kļuva

par centrālo elementu bez-upurēšanas pielūgsmē. Pielūgsme templī bija krāšņa, sajūtām bagāta, piedzīvojumu radoša un pilna ārišķības, savukārt pielūgsme sinagogā bija vienkāršāka, intelektuālāka, vairāk orientēta uz mācīšanos. Jūdiem sinagoga kļuva par, tā teikt, "mācību namu", jo tur nebija nekā nozīmīgāka par uzsvāru, kas tika likts uz Toras lasīšanu un izklāstu.

Pielūgsme sinagogā ir atstājusi lielu ietekmi uz pielūgsmi agrīnajā draudzē, kur lūgšanas un Svēto Rakstu izklāsts kļuva par nozīmīgu elementu kristiešu pielūgsmes pirmajā daļā, savukārt sadraudzība bija otrā daļa no divu daļu dievkalpojuma. Dievkalpojumi līdzinājās mūsdienu draudzēs praktizētajai pielūgsmei, tie sastāvēja no lūgšanām, Bībeles lasīšanas un sludināšanas, neveicot upurēšanu. Kad 70. gadā pēc Kristus tika iznīcināts otrais templis, sinagogas kļuva par vienīgo vietu, kur jūdi varēja publiski pielūgt, un vairs netika veikta dzīvnieku upurēšana.

Ebreju raksti atklāj patiesas pielūgsmes modeli. Katrai mājvietai būtu jābūt kā draudzei un katrai maltītei – kā pielūgsmes notikumam. Ikviens cilvēku ģimene ir daļa no lielās Dieva ģimenes, un tām būtu jātiekas, lai kopā svinētu atpestīšanu no grēka, kā arī jauno dzīvi, kuru Kristus ir devis caur Savu nāvi un augšāmcelšanos.

Pielūgsme un tās praktiskais izmantojums

Patiesa pielūgsme vienmēr ir bijusi centrēta uz Radītāju un sakņojas Jahvē. Pielūgsme nebūtu iespējama bez atklāsmes un zināšanām no augšienes. Atklāsmes, kas ir balstītas drošā mācībā par Dievu, vienmēr iekļauj tādus garīgus elementus kā taisnīgums un žēlastība, ticība, cerība un paklausība. Dievišķā pielūgsme kalpo ne tikai kā tiešs ceļš uz vēl labāku un pilnīgāku pielūgsmi, bet arī ved uz skaidrāku un sabalansētāku teoloģiju. Tā pielūdžējiem dod iespēju iepazīt Jahves varenību un mīlošo laipnību, kā arī izzināt, kā Dievs vēlas tikt pielūgts. Iepazīt Jahvi nozīmē Viņu pielūgt un tikt Viņa pārveidotam. Israēliešiem ticības-mīlestības attiecības ar Radītāju un Atpestītāju, aptverot prātu, sirdi un gribu, sniedza Dieva klātbūtnes un varenības pieredzi (2. Moz. 40:35; 2. Lk. 5:13, 14; 1. Kēn. 8:10, 11). Tādējādi

cilvēku izpratne par Dievu, kas sākas ar zināšanu par Viņu, nāk no Dieva pašatklāsmes un ved ticīgo uz Dieva personīgu iepazīšanu un patiesu pielūgsmes pieredzi. Zinot, kas Dievs ir, cilvēki var atklāt ne tikai savu patieso būtību, bet arī iemeslu pašu eksistencei.

Vēl vairāk – pielūgsmes raksturs, veids un iemesls, iekļaujot tās daudzus, daudzšķautņainos elementus un aspektus, ebreju dzīvē spēlēja milzīgu lomu caur tās saturu un dinamisko izpildījumu. Ja pielūgsmes pieredze bija individuāla vai ģimenes lokā, savā raksturā un būtībā tā bija personīga, privāta, jo fokusējās uz cilvēka savstarpējam attiecībām ar Jahvi.

Fokuss un galvenais uzsvārs pielūgsmē saiešanās teltī un templī bija likts uz svinībām. Pielūgsme, kas notika dažādos svētkos un svētajās dienās, parasti norādīja uz pagātni – uz Jahves vareno vēsturisko darbu atcerēšanos. Savukārt pielūgsme sinagogā bija centrēta uz Toras mācību.

Pielūgsme runā par atgriešanos pie Jahves, tā vēsta par Dieva rakstura jaunatklāšanu, par Radītāja un Pestītāja upurim gatavo mīlestību, piedošanu un žēlastību, tā stāsta par Dieva zudušā tēla un līdzības atjaunošanu cilvēkā.

Tikai nebeidzama un uzticama sastapšanās ar dzīvo Dievu caur pielūgsmes pieredzi spēj atjaunot, pārveidot un piešķirt jaunu veidolu cilvēkiem, viņu morālajām vērtībām un raksturam. Šāda veida sastapšanās nav tikai intelektuāls vai filozofisks koncepts, tā nevar tikt noniecināta līdz kādai abstraktai vai ekstāzi raisošai emocionālai pieredzei. Tā ir dinamiska sastapšanās ar dzīvo Dievu ticīgas kopienas kontekstā. Kamēr vien kopiena – nav svarīgi, cik liela vai maza – patiesi vēlas tikt pārrādīta Jahves Vārdā un Viņa Garā, katrs cilvēks tiks vests uz personīgu nodošanos Dievam, uz garīgu izaugsmi un tuvāku gājumu ar Dievu.

Apkopojot jāteic, ka pielūgsme ir daudzšķautņaina pieredze, pilnīga tās raksturā, būtībā un mērķī, un mudina ikkatru atjaunot Dieva tēlu un līdzību viņa vai viņas dzīvē. Viscaur svētajā vēsturē Radītājs ir vairojis ticīgo kopienas, darbojoties ar ikkatru individuāli, meklējot tautu tautā, svētījot atlikumu no atlikuma, radot patiesu, mīlošu sadraudzību un ticīgo kopienas.

Ebreju raksti ietver plašu, detalizētu dažādu Israēla pielūgsmē izmantotu resursu un elementu sarakstu, piemēram, sarežģītā upurēšanas sistēma ar dažādiem likumiem, noteikumiem, norādēm, svinībām, svētku dienām, aprakstot cilvēku iesaisti ar dziedāšanu un dažādu mūzikas instrumentu spēlēšanu. Patiesa pielūgsme vienmēr noveda pie svētībām (2. Moz. 23:25, 26; 5. Moz. 11:13–15), jo deva mieru, iedvesmoja cerībai un nesa atpestīšanas prieku (Ps. 50:14, 15), atjaunoja drosmi (Ps. 57:9), nostiprināja garīgu vadību (4. Moz. 7:89; Jes. 58:6–11). Pielūdžēji kļuva patiesi priekpilni (1. Lk. 29:21, 22; 2. Lk. 29:30; Ps. 43:4; Jes. 56:7 utt.). Dievišķas pielūgsmes mērķis vienmēr ir bijis viens un tas pats – atvest Dieva radītos atpakaļ pie Radītāja, tieši tādēļ pielūgsme vienmēr ir bijusi prioritāte gan individuāli, gan kā nācijai kopumā.

Diemžēl Ebreju raksti atkārtoti izceļ arī Israēla negatīvo attieksmi pret pielūgsmes pieredzi. Ārēji Israēla pielūgsme atbilda pareizajai rīcībai, bet iekšēji cilvēku sirds bija tālu no Jahves (5. Moz. 6:5; 3. Moz. 19:18; Jes. 29:13; Am. 4:5). Jesaja salīdzina Dieva tautu ar sliktu "sēklu" un "neuzticīgu tautu" (Jes. 57:3–13), kas ir nodevusies elku pielūgsmē visās tās formās un amoralitātē. 57. nodaļā Jesaja ieskicē drūmu skatu, aprakstot Jūdas atkrišanu: lai kur tie būtu – vai dotos pie akmeņiem (6. p.) vai augstos pakalnos (7. p.), vai savā mājvietā (8. p.), vai jau ceļā uz Šeolu (9. p.) –, cilvēki ir samaitāti. "Elku pielūgsme ir vislielākā neuzticības parādīšana Dievam, tas ir iemesls smagam dievišķam sodam." (B. S. Rosner. "Idolatry").

Vienīgā drošība un aizsardzība no visapkārt esošās elku pielūgsmes – ieskaitot mūsdienas neoateismu ar tā kaujiniecisko ideoloģiju un modernās sapludinātās reliģiskās pielūgsmes formas ar dīvainām Rakstu interpretācijām un izaicinošiem jauniem pavērsieniem un argumentiem –, kā arī no tās elku pielūgsmes, kas pārāk bieži dažādās formās un veidos rodas mūsos pašos, atrodamā, pilnībā pakļaujot visu dzīvi universa Radītājam, kurš ir vienīgais īstais Dievs un vienīgais, kuru pielūgt.

*(Iepriekšējo raksta daļu varat lasīt
AV oktobra numurā.
Tulkoja Anna Rozenberga)*

LŪGŠANA

Elvīra Grakoviča, AV
Jauniešu lappusītes
veidotāja

Rakstu sagatavoja
Dmitrijs Pupkovs,
Jelgavas draudze

Ja kāds uzdod jautājumu: “Ko dara kristieši?”, tad visbiežākās atbildes ir: “Iet uz baznīcu.” un “Lūdz Dievu.”. Komunisma laikos kristiešus pat nievājoši sauca par “dievlūdzējiem”. Taču pat tie cilvēki, kas netic Dievam, bīstamā situācijā lūdz Viņa palīdzību, piemēram, Otrā pasaules kara laikā Staļins atļāva visās baznīcās lūgt par uzvaru, tāpat arī mēdz teikt, ka krītošā lidmašīnā nav ateistu.

Kas tad ir lūgšana? Visbiežākā atbilde ir: “Saruna ar Dievu.” Ikdienas dzīvē gan lūgšanas visbiežāk izpaužas kā lūgumi Dievam kaut ko iedod, nokārtot kādus jautājumus, atrisināt problēmu vai vienkārši palīdzēt. Tāpat mēs pateicamies Viņam par visu to labo, kas ir mūsu dzīvē, kā arī lūdzam piedošanu. Retāk, pārsvarā lielu pārdzīvojumu brīžos, mēs izstāstām Tēvam par savām jūtām, dalāties ar šiem pārdzīvojumiem un lūdzam mieru.

Lai saprastu lūgšanas nozīmi mūsu, kristiešu, dzīvē, vēlos izmantot kādu līdzību. Nav noslēpums, ka Dievs ir mūsu Tēvs, un tāpēc vistuvākā analogija būtu tieši bērna un vecāka attiecības. Mūsu parastā vajadzību lūgšana pēc minētās līdzības izskatītos šādi: bērns atnāk pie tēva un lūdz noņemt sāpes vēderā, uzdāvināt rotaļlietas vai izmainīt citus bērnus. Pateicības/ piedošanas lūgšana tad izskatās tā: bērns atnāk pie tēva un pateicas vai lūdz piedošanu par visu. Pārdzīvojumu lūgšana arī ir lūdzēja stāsts par savām jūtām un pārdzīvojumiem.

Vai nemanāt, ka šeit kaut kā trūkst? Trūkums ir apstākļi, ka runā lūdzējs, nevis Tēvs. Cik bieži mūsu lūgšana beidzas ar “Āmen” un tad mēs dodamies savās darīšanās –

darbos, ciemos vai izpriecās! Tas būtu tāpat, kā kad bērns atskrietu pie tēva, noskaitītu savu sakāmo, aizgrieztos un ietu prom. Vai tā ir saruna? Vai tas ir tas, ko vecāks gribētu? Vai tas ir tas, ko mēs gribētu no saviem bērniem?

Ja mēs pakavētos pie Tēva mazliet ilgāk, tad varētu saņemt pašu vērtīgāko, ko Viņš mums dod – Viņa atbildi. Visuvarētais ir varens, jo Viņam ir gudrība: “Es esmu saprāts, Man pieder spēks”. (Sak. 8:14, LJT) Viņš saprot tik daudz un tik dziļi, ka pat neliela daļa no tā padarītu mūsu dzīvi vienkāršu, saprotamu un labu. Viņš ir izveidojis Visumu un tā likumus, izskaitļojis galaktiku, zvaigžņu sistēmu, planētu, molekulu un atomu ceļus. Viņš ir izprojektējis cilvēku un viņa apziņu, intelektu, personību, radošumu. Vai tiešām Viņa atbildes nav mūsu gaidīšanas vērtas? Viņš zina, ko mums labāk ēst, teikt, domāt, kā vingrot un strādāt, kā audzināt bērnus, kā izturēties pret citiem, lai ir labi visiem, ne tikai mums.

Zinātniskās fantastikas grāmatās un filmās bieži parādās virtuālie asistenti, kas nereti ir ārkārtīgi noderīgi, jo palīdz efektīvāk tikt galā ar ikdienu, darbu un arī ekstremālām situācijām. Mums ir savs personīgais Padomdevējs, kas ir ne tikai gudrs, bet arī labs, un vēlas mums palīdzēt kļūt tikpat gudriem un mīlošiem kā Viņš. Pats Jēzus saka: “[.] ar Vārdu Viņš modina ik rītu, ik rītu modina Manas ausis, lai Es kā mācekļi klausītos!” (Jes. 50:4, LJT)

Kā tad lai klausāmies? Kā lai sadzirdam Dievu, ja skaļi Viņš runā ļoti, ļoti reti? Ebr. 3:7, 8 “Kā saka Svētais Gars: kad jūs dzirdat Viņa balsi šodien, neapcietiniet savas sirdis” lietots vārds “saka”,

tāpat – izmanto vārdus. Kā vēl varam “dzirdēt” vārdus, ja ne ar ausīm? Savā galvā, prātā! Ne sajūtās, jo tās nekad nav vārdi. Brīdī, kad lūdzam padomu Dievam un apklusinām savas domas un sajūtas, mēs varam sadzirdēt kluso Svētā Gara balsi. Iesākumā šo balsi ir ļoti grūti atšķirt no savām domām.

Lai to iemācītos, jāatceras vairākas pazīmes:

- ✓ pirmkārt, Dieva balss nebūs pretrunā ar Viņa Rakstiem;
- ✓ otrkārt, Viņa vārdi var mūs kritizēt un nebūt patīkami;
- ✓ treškārt, tie pievērs mūsu uzmanību tam, kas jādara;
- ✓ ceturtkārt, tie ir loģiski, prātīgi un pamatoti.

Kad mēs tos sadzirdam un spējam atšķirt, mums ļoti bieži kaut kas jādara (“Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca, un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabruka, jo tas bija celts uz klints. Un ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un nedara, pielīdzināms ģeķim,

Svētā Gara balss pazīmes

- pirmkārt, Dieva balss nebūs pretrunā ar Viņa Rakstiem;
- otrkārt, Viņa vārdi var mūs kritizēt un nebūt patīkami;
- treškārt, tie pievērs mūsu uzmanību tam, kas jādara;
- ceturtkārt, tie ir loģiski, prātīgi un pamatoti.

kas savu namu cēlis uz smiltīm. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca, un vēji pūta un gāzās namam virsū, tad tas sabruka; un posts bija liels.” (Mt. 7:24–27)). Mums ir jāpaklausa Dievam un jātic Viņam, ka tā būs labāk. Jānotic nevis ar prātu – tas ir viegli –, bet ar sirdi, jāgrib pildīt Viņa gribu. “Kungs Dievs atdarījis Manas ausis – es nedumpoju un nenovēršos.” (Jes. 50:5, LJT) Ja rīkosimies pēc Viņa teiktā, tad mums atvērsies brīnišķīgas iespējas – būt veseliem; nenokļūt nelaīmēs; saprast cilvēkus, viņu domas, viņu melus; saprast sevi; apstādināt grēku, pirms tas ir izdarīts; spēt nomierināt, atbalstīt; apliecināt ar darbiem un vārdiem Dievu citiem.

Vai saprašana, ko un kad teikt, nav mūsu piepūles vērts? Vai, ikdienas darbā saņemot padomu no Visaugstākā, mūsu augļi netiks svētīti tā, ka apkārtējie teiks: “Dieva diženais tu esi starp mums.” (1. Moz. 23:6)? No cik daudzām kļūdām mēs varētu izvairīties ar Viņa padomu! Tieši tas ir domāts ar vārdiem “Ar lūgšanām un aizlūgšanām lūdziet Tēvu **garā** ik brīdī!” (Ef. 6:18, LJT, izcēlums pievienots) Vai var salīdzināt ko tādu ar mūsu mēreno, savtīgo un seklo lūgšanu?

Ir grūti ik brīdī klausīties Dievā, mūsu grēcīgā miesa vēlas izklaidēties vai pelnīt savam komfortam un izklaidēm, aizmirstot par Tēvu. Grēks novirza mūs no Kristus un Tēva. Grēkojot mēs ejam prom no Dieva. Mūsu pienākums ir uzvarēt savu grēku, savu “gribu” vai “negribu”. “Bet es šaustu un paverdzinu savu miesu, lai, sludinādams citiem, pats neklātu atmetams.” (1. Kor. 9:27),

“Jūs vēl neesat līdz asinīm cīnījušies pret grēku.” (Ebr. 12:4) Grūta ir tikai pirmā reize, pēc tam ir vieglāk. Un vai mēs, redzēdami Jēzus upuri mūsu dēļ, kas sniedz iespēju sarunāties ar Tēvu, varam to noraidīt? Kad uzvarēsim un labprāt pavadīsim laiku ar Tēvu, un pildīsim Viņa gribu, Debesu Valstības daļa būs vienmēr ar mums, Dieva slavas atspulgs būs mūsu ķermenī, prātā un raksturā. Tikai tad mēs spēsim būt par gaismu apkārtējiem un nest sejā Tēva Vārdu un zīmogu.

Mums ir dots sabats, miera un atpūtas diena, kuru varam veltīt sarunām ar Viņu. No savas pieredzes varu teikt, ka tieši sabatā ir vieglāk būt ar Tēvu – it kā Viņš pats atnāktu pie manis. Ir vieglāk domāt, izpratne ir dziļāka un domas sakarīgākas. Šo pieredzi pēc kāda laika var pārnest arī uz citām dienām, lai tiešām tā ir “ik brīdī”. Varbūt tad mēs kādā brīdī atcerēsimies pajautāt savam mīļajam Tēvam, kā Viņš jūtas, un pat saprast atbildi.

Mums ir jāpaklausa Dievam
un jātic Viņam, ka tā būs
labāk. Jānotic nevis ar
prātu – tas ir viegli –,
bet ar sirdi, jāgrib pildīt
Viņa gribu.

“Kungs Dievs atdarījis
Manas ausis – es
nedumpoju un
nenovēršos.”

Elvīra Grakoviča, Jauniešu lappusītes veidotāja:

*Vēlu ikvienam žurnāla
“Adventes Vēstis” lasītājam
mīlestību – neviltotu,
neuzspēlētu, bet īstu un patiesu
mīlestību, kas plūst no sirds
dziļumiem un izplešas ikvienā
darbā, ko darāt, ikvienā vārdā,
ko sakāt, ikvienā domā, ko
domājat!*

*“Un tāpēc, ka netaisnība ies
vairumā, mīlestība daudzos
izdzisis.” (Mt. 24:12) Esiet par
mīlestības gaismu ikvienam,
kas stājas jūsu ceļā! Vēlu būt
vērīgiem, lai laikus pasniegtu
roku tiem, kuri krīt, nevis būt
nosodoši, ja kāds savā dzīves
ceļā pakļūp vai pat spēcīgi
sasītas, nevis lielīgi, ka jūs
jau nekad nekrītat vai esat
pārstājuši krist. Esiet tie, kuri
ir par atbalstu, palīdz piecelties
un sniedz iedrošinājumu
turpināt iesākto ceļu! Kad
otram darām labu, palīdzam,
apdāvinām vai kā citādi
iepriecinām, tad atcerēsimies
Mateja 6:2: “Kad tu dod
mīlestības dāvanas, tad neliec
to izbazūnēt savā priekšā, kā
liekuļi to dara sinagogās un
ielās, lai ļaudis tos godinātu.
Patiesi Es jums saku: tiem jau ir
sava alga.”*

*Lai mīlestība ir galvenais jūsu
dzīves vadmotīvs, vērtīgākā un
vienīgā izvēle mērlente. Sargiet,
laikus novērtējiet un piepildiet
ar mīlestību attiecības pašiem
ar sevi, saviem tuvākajiem un
Dievu. “Mīlie, mīlēsīm cits citu,
jo mīlestība ir no Dieva, un
katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis
un atzīst Dievu. Kas nemīl,
nav Dievu atzinis, jo Dievs ir
mīlestība.” (1. Jņ. 4:7, 8)
“[...] bet sludināšanas mērķis ir
mīlestība, kas nāk no skaidras
sirds un labas apziņas, un
neliekuļotas ticības.” (1. Tim. 1:5)
Mīlie, mīlēsīm, jo Dievs mūs
ir pirmais mīlējis! Lai Dieva
mīlestība ir ar jums!*

VAU...

Dace Garsila

Ingrida Marksa

Mārti Lipska

APSLĒPTĀ MANTĀ

**“Debesu valstība līdzinās tīrumā apslēptai mantai, ko cilvēks atrada un paslēpa, un, priecādamies par to, noiet un pārdod visu, kas tam ir, un pērk šo tīrumu.”
(Mateja ev. 13:44)**

Krā: Tēti, mēs ar Krū esam ļoti priecīgi! Mēs šodien parkā zem soliņa atradām skaistu, mirdzošu naudiņu! Man šķiet, mēs tagad esam ļoti bagāti!

Krū: Es beidzot zinu, ko darīšu visu šo jauno gadu. Es būšu dārgumu meklētājs! Tikai es gribētu krāt tādus dārgumus, kuri nepazūd. Naudai ir tāds nelāgs niķis ātri izbeigties. Tad arī prieks beidzas ātri.

Tētis: Varbūt meklēsim tādas bagātības, kas nebeidzas un nepazūd?

Krū: Jā, tādas es tiešām gribu meklēt! Tikai kur lai tādas bagātības atrod?

Tētis: Reiz kāds vīrs gāja pa lauku, kad pēkšņi viņš atrada dārgumu lādi. Protams, viņš bija ļoti priecīgs. Viņš nevienam neko neteica, bet pārdeva visu, kas viņam bija, kā arī smagi strādāja, lai nopirktu šo lauku. Kad viņš zemi nopirka, tad bija ļoti laimīgs, jo tagad visa bagātība, kas bija paslēpta šajā laukā, piederēja viņam!

Jēzus stāstīja šo līdzību, lai atklātu, kur meklējamas vislielākās bagātības un cik ļoti cītīgam jābūt šo Dieva dārgumu meklēšanai. Visvērtīgāko bagātību lauks ir Bībele. Tajā apslēpti paši vērtīgākie dārgumi. Katrs, kurš tiecas pēc Debesu bagātībām, ir kā šis vīrs. Viņš darīs visu, lai tās iegūtu un paturētu.

Krū: Man ir ļoti laba ideja! Mēs šos Bibēlē apslēptos dārgumus varētu meklēt kopā ar bērniem! Tad mēs visi kopā būtu ļoti lieli bagātnieki!

Tētis: Kēniņš Salamans reiz deva ļoti labu padomu: “Mans dēls, ja tu nopietni uzklausi manus vārdus

un glabāsi sevī manu mācību par to, lai tava auss uzklausi gudrību un tu pats cītīgi pievērstu tai savu sirdi, [...] ka tu meklētu to kā sudrabu un klausinātu pēc tās kā pēc **apslēptām mantām**, tad tu sapratīsi bijību Tā Kunga priekšā un iegūsi Dieva atziņu.” (Salamana pamācības 2:4)

Krā: Man ļoti patīk šī dārgumu meklēšanas doma!

Tētis: Nu ko, tad tik ķeramies klāt! Meklēsim Dieva mīlestības un gudrības dārgumus un pērles, kas nepazudīs un rotās mūs visu mūžību!

Krū: Jā, lai mums visiem ražīgs šis gads!

Tētis: Mīlais draugs, lūdz Jēzum, lai Viņš palīdz tev atrast šos dārgumus, un nepadodies, tad tu būsi īsts dārgumu meklētājs!

**Mārti
Lipska, Bērnu
Ippusītes
veidotāja**

*“Kas dzīvo Visuaugstākā patvērumā un mīt Visuvarēnā ēnā, tas saka uz To Kungu: “Mans patvērums un mana pils, mans Dievs, uz ko es paļaujos!””
(Ps. 91:1, 2)*

Vēlu visiem AV lasītājiem, it īpaši bērniem, ticības piedzīvojumiem bagātu 2023. gadu!

PĒRLU MEKLĒTĀJI

KATRU MĒNESI
TEVI GAIDA
PĀRSTEIGUMA
BALVIŅA!

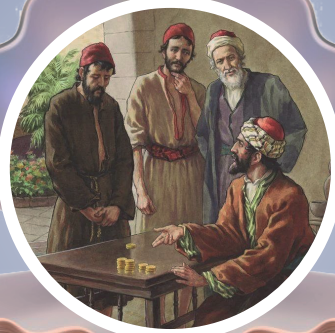

- IZVĒLIES KATRU MĒNESI KĀDU KRISTUS LĪDZĪBU, IZLASI TO UN PĀRDOMĀ!

- AIZPILDI ANKETU!

- ATRODI KĀDU VĒRTĪGU ATZIŅU PĒRLI!

- ATTĒLO LĪDZĪBU ZĪMĒJUMĀ!

Katru mēnesi līdz 22. datumam
atsūti ieskenētus darbiņus un anketu
par izvēlēto līdzību uz e-pastu maritel@inbox.lv,
norādot savu vārdu, uzvārdu, vecumu,
dzīvesvietu vai draudzi.

Tālrunis informācijai 29869979
www.adventisti.lv

10 LŪGŠANU DIENAS

ATPAKAĻ, PIE ALTĀRA

no 11.- 21.janvārim, 2023

"Bet stunda nāk un ir jau klāt, kad īstie dievlūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tādus meklē, kas Viņu tā pielūdz."

/Jāņa 4:23/

SEKOT INFORMĀCIJAI
www.adventisti.lv

